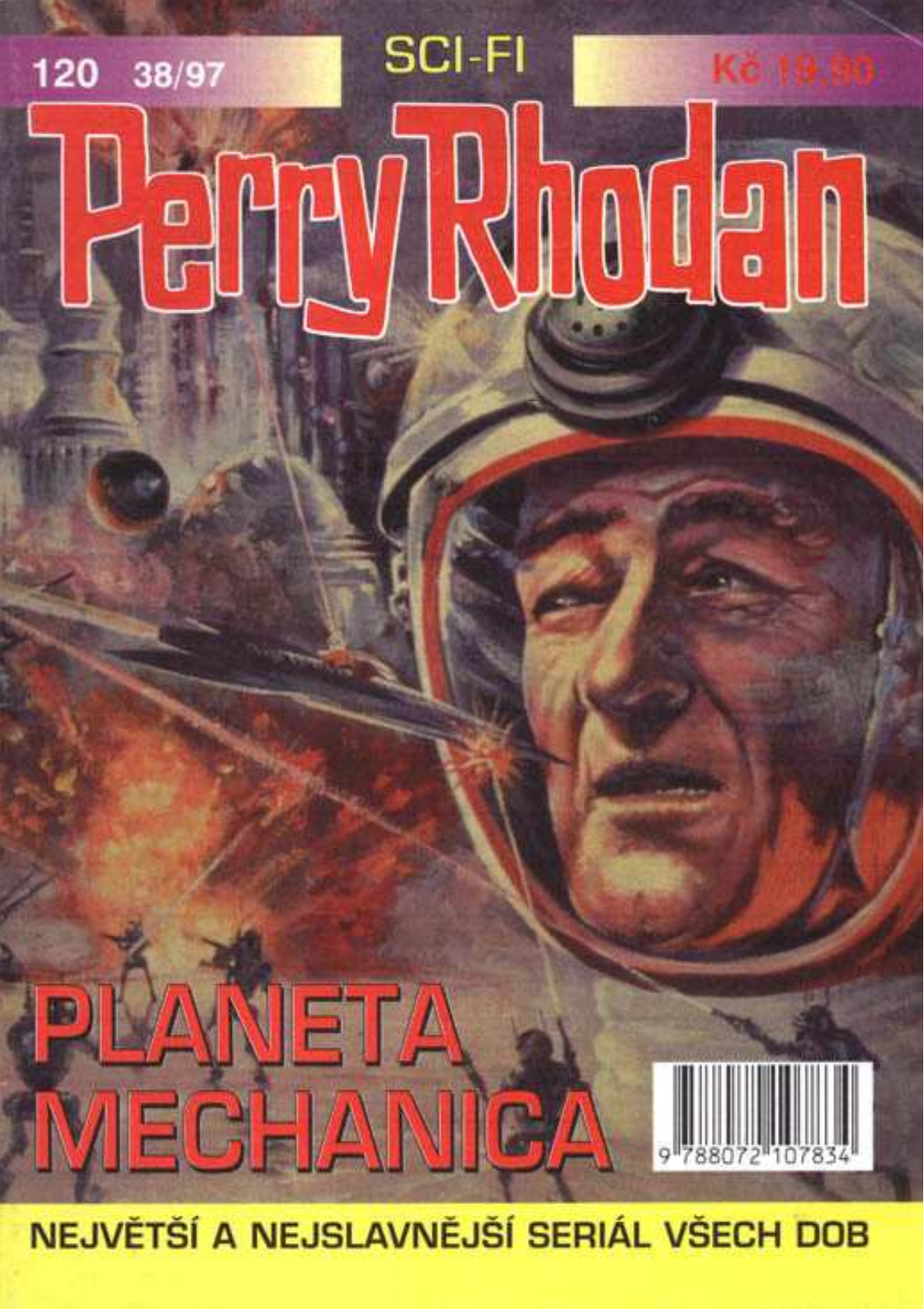

120 38/97

SCI-FI

Kč 19,90

Perry Rhodan

The background of the cover features a detailed illustration. In the foreground, a close-up of a man's face (Perry Rhodan) is shown inside a futuristic space helmet with a head-mounted display. The background depicts a dramatic space battle with a large, domed city structure on the left, a spaceship firing a beam of energy, and several smaller spacecraft or figures in the distance.

PLANETA MECHANICA

9 788072 107834

NEJVĚTŠÍ A NEJSLAVNĚJŠÍ SERIÁL VŠECH DOB

K. H. SCHEER

Planeta Mechanica

Knihovnička Perry Rhodan 120

Přeložil Jaroslav Kuták

Digitalizoval Pawwlik

Ve velínu cizí kosmické lodi, jejíž zařízení nám bylo naprosto cizí, vládlo ticho.

Profesor Kalup, momentálně nejdůležitější hyperfyzik planety Země, stál u stěny se založenýma rukama. Muži z technického týmu mlčeli, ale všichni se dívali k ocelové kopuli, které dal Rhodan jméno „koordinovaná spínací stanice“.

Z celého Prvního Administrátora Sluneční říše byly nyní vidět jenom nohy. Ostatní součásti těla vězely v mechanických vnitřnostech robota, o kterém jsme věděli, že je stacionární a tudíž nepohyblivý. Kromě toho jsme pouze zjistili, jak tento automat fungoval předtím, než byl zastaven.

„Takže...?“

Lekl jsem se. Kalupův hlas nikdy nezněl přívětivě. Tohle znělo spíš jako šteknutí podrážděného psa.

Matematik Riebsam stál vedle mě. Byl od přírody zdrženlivý. Mlčky pohlédl na slavného kolegu.

Kalup se odrazil ramenem, těžkopádně obešel blok a zastavil se. Pak se sklonil. Funěl u toho. Tak se mu podařilo dotknout Rhodanových vyčnívajících nohou.

„Našel jste kámen mudrců?“ zeptal se. „Nebo si vážně namlouváte, že vaše znalosti obstojí v hádankách, před kterými kapitulovali odborníci?“

Rhodanův zástupce Reginald Bull se zasmál.

„Tak co?“ zjišťoval Kalup. „Objevil jste nějaký ten kámen mudrců?“

Rhodanovy nohy se pohnuly a fyzik jim uhnul. Sklonil jsem se, chytil Rhodanovy kotníky a pak jsem šéfa Sluneční říše vytáhl ven.

Byl propocený. Vlasy mu padaly do čela. Zůstal sedět na ocelové podlaze, rozhlédl se a řekl: „Jsem si jist, že tenhle otvor slouží jako přístup pro opravy.“

Kalup zrudl.

„Pane, můj čas je drahý. To jen kvůli tomu jste mě tu tři čtvrtě hodiny zdržoval a hrabal se v zařízení, které může mít pro lidstvo

nenahraditelnou cenu? Co jste to tam uvnitř prováděl?"

„Chytil tam malý Kalupy, co jinýho?" pobaveně poznamenal Bully.

Rhodan se na mě strnule zadíval. Pak jsme oba propukli v smích. Kalup neměl slov a po pár vteřinách šel pryč. Věděl jsem, že se v duchu taky baví a možná směje, ale za nic na světě by neměnil svou pověst cholerika.

Podal jsem Rhodanovi ruku a pomohl mu vstát. Očišťoval si zašpiněnou uniformu. Ani já nevypadal o nic nažehleněji, protože i já jsem se pokoušel proniknout do tajemství Výsevné lodi.

Své dvořany jsem po příletu propustil. Podle nich by nebylo přípustné, aby hodnostář jako já prolézal nějaké motory.

„Jdeme," řekl Rhodan.

„Vzdáváš to?"

„Nemám jinou možnost. Ty jsi se svými arkonidským vědomostmi v koncích, že?"

Zamračil jsem se na něj. Ten malý barbar si zase dělal legraci z Arkonu. Ale měl pravdu.

„Jo," přikývl a usmál se. „Vždyť to vím sám. Od Arkonu jsme se všichni učili, že?"

Nic jsem mu na to neříkal. Tyhle problémy jsme probírali už mockrát.

„Vaše helma, Vaše Vznešenosti," ironicky poznamenal Rhodan.

Vzal jsem do rukou drahocennou pokrývku hlavy a schoval ji do podpaží. Pak jsme šli. Na téhle lodi nikdy nebyl skutečný život. Sem tam jsme potkali nějaké výzkumné komando. Rhodanovi odborníci se snažili objasnit alespoň způsob, jakým byla loď poháněna.

Zamyšleně jsme kráčeli po dlouhých chodbách, klesali antigravovými šachtami, až jsme dorazili do materiálového výstupu. Tady rozbili svůj hlavní stan pozemští kybernetici. Rhodan jim položil pár otázek, ale nedostal na ně žádnou odpověď.

Za výstupem se rozprostírala pravěká krajina planety Snarfot. Věděli jsme, že se tu brzy rozroste vegetace, kterou Pozemšťané nazvali jako „špekový mech".

Teprve nedávno jsem se dozvěděl, že obyvatelé jisté planety jménem Azgola museli být Pozemšťany evakuováni, protože tahle

Výsevná loď rozesela semena mechu, jehož výtrusy byly natolik výživné, že po jejich vdechnutí člověk nabíral spoustu kalorií, tloustl a nemusel nic jíst. Experimenty prokázaly, že během čtyř týdnů vznikl z normálního člověka kolos, který sám sebe ohrožoval udušením,

Rhodanovi nezbylo než nešťastníky z Azgoly evakuovat. Jejich planeta se mezitím změnila. Zeshora vypadala jako přikrytá zeleným kobercem. Špekový mech se neuvěřitelně rychle množil a rozrůstal. Let jeho výtrusů se nedal kontrolovat.

Krátce po událostech na Azgole zachytil Regent Arkonu podivné impulzy. Zaměřili jsme je a objevili vesmírnou loď.

Rhodan počkal, až se vynoří z hyperprostoru. Posléze se zjistilo, že šlo o malou průzkumnou loď, jejímž úkolem bylo vyhledávat vhodné prostředí pro výsev mechu.

Pak přiletěla velká, dvoukilometrová Výsevná loď a vypustila tisíce robotů se semeny.

Po krátkém ale úporném boji se podařilo obě neznámé lodě vyřadit z provozu a stejně tak i výsevné roboty.

Nyní nás nejvíc ze všeho zajímalo, kdo robotizované lodě vyslal a proč.

Pozemští i arkonidští odborníci pracovali ve dne v noci, aby tuto záhadu vyřešil. Zatím se zjistilo pouze tolik, že výtrusy mechu jsou v umírněné dávce neškodné - chemici dokonce tvrdili, že s jejich pomocí lze řešit problémy s výživou a hladomorem.

Předpokladem pro to však pochopitelně byl kontrolovaný růst a rozmnožování špekového mechu.

Samotné výtrusy byly nezničitelné. Atmosféra planety Azgola jimi byla již tak nasycená, že tam nebylo možné pobývat, aniž by člověk při každém vdechnutí nenabral několik stovek kalorií.

Pokoušeli jsme se na jednom kontinentu Azgoly mechový porost zcela vypálit, ale jen pár dnů poté se na spáleništi znovu začal rozrůstat zelený koberec.

V tomto ohledu ukrýval špekový mech velkou hrozbu. Kdyby byl vyset na další obydlené planetě, raději na to nemyslet... Proto jsme Výsevnou loď zneškodnili. Už několik dní stála na planetě Snarfot a mlčky přihlížela, jak se všude kolem zvolna rozrůstá mech.

„Výtrusy jsou už ve vzduchu," poznamenal Rhodan. „Je na čase, abychom Snarfot opustili. Tahle loď už nevzlétne. Logika však říká, že musí existovat ještě třetí - Sklizňová loď, která by tuhle planetu měla sklídit. Kde je?"

Podíval se na mě. Vypadal vážně. Perry Rhodan patřil k Pozemšťanům, kteří se nevyřešenými hádankami trápili.

Poodešel jsem o několik kroků a ohlédl se na Výsevnou loď. Přemýšlel jsem, kolik v ní zůstalo semen.

„Budeš se divit, Imperátore! Mí odborníci odhadují zásobu semen na zhruba padesát tisíc tun. V poměru ke kapacitě tohoto giganta to je málo."

„Padesát tisíc tun?"

„Možná méně. Studoval jsi zvukové záznamy rozhovoru s palubním počítačem téhle lodi?"

„Ano."

„Celá loď je vlastně jeden jediný robot, identický se vším, co na lodi je a bylo. Tenhle robot nám tvrdil, že ho Stavitelé postavili proto, aby vyséval živinový mech, protože planeta, na které Stavitelé žili, vychladla a neumožňovala mechu růst. Tímto způsobem byly patrně již zaneřáděny tisíce planet."

„Galaxie je ještě velmi neprozkoumaná, příteli."

„Jasně, ale přesto se klidně podíváme i za hranice Mléčné dráhy."

Zasmál se. Tohle byl opravdový Pozemšťan! Před nedávným ještě ani nevyřešili základní otázky života, a už sedali do rozhrkaných raket, aby odletěli na svůj Měsíc. Teď už se zase dívali za hranice Galaxie.

Rhodan se pousmál. Četl mé myšlenky.

„Zapomeň na to," poznamenal. „To jsem řekl jenom tak. Je prostě důležité zjistit, kdo je stavitelem těch tří lodí. Robot mi nedokázal zodpovědět všechny otázky. Když jsem se ho zeptal, jak jeho Stavitelé vypadají, odpověděl, že nevypadají ale jsou."

„Hezká formulace."

„Ano! Výsevná loď byla údajně postavena včera. Kdo ví, co takový robot rozumí pod pojmem včerejška."

„Možná sto tisíc let."

„Taky si myslíme. Stavitelé lodí se však každopádně octli v nouzi. Vyslali trojici lodí. Sklizňová loď je momentálně pohřešovaná. Podle mě jde o tu nejdůležitější loď. Stavitelé nemají zažívací trakt. Potravu vdechují. Bez špekového mechu jsou vyřízení.“

Zamyšleně jsem přikývl. Přemýšlel jsem, proč Stavitelé sami nenasedli do svých dokonalých lodí a nevyhledali nějaký svět, kde by mohli v klidu žít. Proč zkonstruovali tři lodě, které jim měly obstarávat výživu? Tohle opatření bylo překvapivě nelogické. Žádná ze známých civilizací by na nic takového nepřistoupila. U Stavitelů se tudíž muselo jednat o bytosti s mimořádně cizorodou mentalitou. Pokoušeli se importovat mateřský svět a potraviny.

Principiálně bylo objevení Scouta a výsevné lodi zajímavé, politicky a vojensky pak prozatím vyřešené. Částečným poškozením obou lodí bylo nebezpečí zažehnáno. Přemýšlel jsem, proč to nehodíme za hlavu. Měli jsme spoustu jiných povinností.

To je zvědavost, poznamenal chladně logický sektor mého mozku.

Bezděčně jsem se zasmál. Rhodan na mě zkoumavě pohlédl a hned pochopil. „Co říká logický sektor?“

„Že jsme zvědaví.“

Pokýval hlavou, ale zůstal vážný.

„Příliš mnoho živných výtrusů ohrožuje i zdejší zvířata. Jak se vůbec ty výtrusy dají sbírat? Pokusy prokázaly, že nelze sbírat mech, protože okamžitě hyne. Takže se musejí sbírat pouze výtrusy. Ale jak?“

Kráčeli jsme po vydupané cestičce k IRONDUKE. Bojový křižník při svém přistání zničil část dešťového pralesa. Dokonce i ty nejvyšší stromy vedle něj vypadaly jako drobná stébla trávy.

Dorazil jsem s lehkým křižníkem robotské flotily, přestože mi můj ceremoniář vyčítal, že se to pro Imperátora arkonidské říše nehodí a že bych měl letět na palubě superobřího křižníku.

Před jednou z noh IRONDUKE, vnořenou do bláta, se Rhodan zastavil. Podíval jsem se mu na hrud'. Už několik měsíců nosil pod uniformou aktivátor buněk, který mu stejně jako mně zaručoval relativní nesmrtelnost.

Když mě vzal za paži, myslel jsem si, že chce k posledním událostem něco dodat, ale mylil jsem se. Perry Rhodan se zásadně vždy díval do budoucnosti.

„Informace tvého logického sektoru o smyslu našich výzkumů je chybná," vysvětloval. „Výsevná loď vysílala při našem útoku nouzové volání, které bylo od neznámé vzdálené stanice přijato a potvrzeno."

Tím se dotkl slabého bodu.

„No a?"

„Odkud přicházela ta odpověď? Nač se máme připravit? Uvědomuješ si, že problém špekového mechu je ničím ve srovnání s nebezpečím, které nám může hrozit z neznámého vesmírného sektoru? Arkonidská říše je silná jenom navenek. Uvnitř neustále slábne. Regent dělá značné psychologické chyby a ty nedokážeš řídit říši docela sám. A víc Pozemšťanů ti dát nemohu, protože by to mohlo vyvolat revoltu mezi arkonidskými ospalci, kteří by jistě zbystřili, kdyby se jim sáhlo na jejich privilegia."

Nemusel mi vysvětlovat, jaké mám doma problémy. Degenerace Arkonidanů pokračovala. Vládl jsem kdysi slavnému impériu, které při bližším pohledu vypadalo jako zbořeníště.

„Měli bychom zjistit, kdo a kde postavil Výsevnou loď. Jaké výsledky má Regent?"

„Výsledky?" divil jsem se. „Příteli, Regent vyhodnocuje miliardy možností. Více než čtyřicet tisíc mých lodí stojí v prostoru a snaží se zachytit cizí impulzy."

„Může Regent určit, odkud přišly ty původní?"

„Možná ano. Je to dokonce velmi pravděpodobné. Nesmíš to vidět tak černě, barbare."

Pokrčil rameny a ještě jednou mi vysvětlil, že o žádný mech tady nejde. Pak mezi námi materializoval myšob Gucky.

„Blokujete své myšlenkový impulzy. Proč, ptám se?" vyhrkl sotva se objevil. „Jak vás pak mám najít? Už vás čtvrt hodiny voláme!"

„Kdo nás volá? Co chceš, prcku?"

„Moc toho nemám," uklidnil se myšob. „Jenom jedno sdělení. Výzkumný loď Arasů a Skokanů našly dvě zaneřádné planety.

Regent se taky ozval. Jedna z lodí našla třetí zanesenou planetu. Je obydlená. Obyvatelé se už smaží ve vlastním sádle. Čtvrtou planetu s mechem objevil major Schopendust při rutinním letu. Taky je obydlená. Co teď?"

Rhodan tam stál jako socha. Chvilí mu trvalo, než se ke mně ohlédl. „No vida! Hned čtyři planety. A já si myslel, že budeme mít od toho mechu pokoj."

Sevřel ruce do pěstí a vykročil. Dívali jsme se s Guckym za ním.

„Co si o tom všem myslíš, prcku?"

„O čem?"

„O těch čtyřech planetách."

„Hm, Dvě jsou nedůležitý. Ostatní jsou ale obydlený. Co uděláš s domorodcema?"

„Moc toho na vybranou nemám. Musím dát vědět Regentovi."

„Evakuuj obyvatele do chladnějších krajů. Obě planety mají ledový póly. Tam výtrusy zahynou. Co ty na to?" Podrbal jsem ho. „Jsi chytrý chlapík!"

„Ne, to je nesmysl!"

Rhodan mě praštil do ruky a srazil mi zbraň.

Cítil jsem, že už nejsem svým pánem. Přede mnou stálo sedm Arkonidanů, příslušníků Velké Rady, ovšem to už dávno nebyli lidé jako dřív. Díval jsem se do tváří změkčilců, tupců, namyšlenců a hlavně arogantních lenochů. Přitom nemělo vůbec žádný smysl jim jejich slabosti vyčítat.

A teď ještě tohle!

Tihle pánové, sedm vedoucích členů vědecké rady, se zachovali tak neopatrně, že při svých výzkumech způsobili zamoření atmosféry Arkonu II špekovým mechem! Chovali se jako školáci!

Arkon II, sídlo dvou miliard Arkonidanů a stanoviště planetárních obchodních misí zhruba čtyř stovek vesmírných civilizací, se promění v kouli sádla! Atmosféra nad Arkonem II jejich vinou obsahovala výtrusy špekového mechu! ; Křičel jsem jako šílenec. Nechal jsem si přivést všechny, kdo to způsobili, uzavřel jsem kosmodromy a vyhlásil přísné tresty, pokud by někdo porušil mé rozkazy. Musel jsem zabránit dalšímu šíření výtrusů!

Politické potíže, které vznikly vinou mého zákazu startu, nebyly

mými „vynikajícími“ spolupracovníky akceptovány. Proti hlouposti neexistuje zkrátka žádný lék.

Už jsem toho měl dost. Ke všem starostem o říši a její zdegenerované obyvatelstvo přibyla další...

Perry stál pořád ještě vedle mě. Držel mě za ruku. Musel jsem se trochu vzpamatovat, abych ty muže nepostřílel jako nějaký despota.

„Nech toho,“ řekl ještě jednou Perry. Jeho hlas zněl klidně ale přísně.

Váhavě jsem schoval zbraň do pouzdra.

Když jsem pak volal velitele strážní divize, už jsem zase ječel. Tříoký kyklop klesl na kolena.

„Vaše Vznešenost rozkazuje?“

„Odvést, postavit strážce,“ přikázal jsem a ztěžka jsem přitom oddechoval. „Tito členové Rady jsou pod válečným právem. Při pokusu o útěk okamžitě střílejte bez varování. Pokud mě neposlechněš, budu žádat tvůj život.“

Členové Rady byli spoutáni energetickými pouty a odvedeni. Nenávistně jsem se za nimi díval.

John Marshall, šéf jednotky mutantů, mi podal kapesník. Chvilí jsem na něj nechápavě hleděl, a pak jsem si uvědomil; že mi slzí oči. To bylo znamení velkého rozčilení.

„Díky, Johne. Objevil jste něco?“

„Ne, pane. Naatové jsou spolehliví.“

„A co členové Rady? Nač mysleli?“

Telepat zaváhal. Pátravě se rozhlédl. Gucky tam byl taky, a odpověděl za něj: „Neptej se, Atlane. Nenáviděj tě.“

Hořce jsem se usmál. Oni mě nenávidí! Proč? Co jsem jim udělal? Copak je to moc, když po nich člověk chce, aby se dvakrát v měsíci objevili na poradě?

Potřeboval jsem ještě deset minut, než jsem se vzpamatoval.

„Arkon II je ztracen,“ řekl jsem pak. „V brzké době bude obsah výtrusů v atmosféře tak hustý, že nebude možné přežít. Co pak? Když se vzdám Arkonu II, moje říše bude definitivně a osudově oslabena. Tušíš, co to znamená?“

Rhodan přešel sál a zastavil se u okna. Admirál Thekus,

vrchní velitel arkonidské koloniální flotily, hledal můj pohled.

Patřil k těm několika málo Arkonidanům, kteří zůstali svěží a činorodí.

„Arkon n nesmíte vzdát, Vaše Vznešenosti!"

Rhodan se otočil.

„Máte nějaký návrh, Thekusi?"

„Měli bychom se pokusit všechny výtrusy zničit, Vaše Vznešenosti."

„Jak?" namítl Rhodan a obrátil se k němu zase zády.

„Arkonidští vědci se tímto problémem budou ve dne v noci zabývat, Vaše Vznešenosti," oznamoval admirál.

Myslím, že pochopil můj následný zoufalý úsměv. Jeho prsty ' křečovitě sevřely lem roucha.

„Jinak už nic nemáte, Thekusi?"

Mírně zavrtěl hlavou a uklonil se.

„Díky za pomoc, Thekusi. Budu však nucen v zájmu zachování říše využít jiná opatření."

Rhodan cítil nenávistné pohledy mých dvořanů ve svých zádech. Oni pochopili, co chci říct. Pomalu odcházeli. Když odešli, Gucky zapnul klimatizaci.

„Hrozně to tady páchne," tvrdil.

„Tys svým lidem nic neřekl, Atlane?" zeptal se Rhodan.

Zavrtěl jsem hlavou. Nemělo smysl informovat Velkou radu o robotských lodích. Bylo jí známo, že na nějaké vzdálené planetě roste špekový mech. Nikdo, ani Thekus, se neptal na příčiny.

„Chudáčku Imperátore," vzdychl Rhodan. „Takže jsme na to zase jednou sami. Dobrá, začneme."

Jak prostě to znělo! Položil jsem mu stejnou otázku jako Thekusovi.

„Jak?"

„Musíme zkoordinovat všechny možnosti. Je možné nastavit klima planety tak, aby všude zavládla teplota mínus jednoho stupně Celsia?"

„Ne. Arkonidané milují teplo. Takové přístroje nemáme."

„To jsem si všiml. Takže výtrusy nelze zničit. Navrhuji, abychom všechny napadené oblasti ozářili ultrafialovým světlem. Naprogramujte robotskou flotilu. Odstartujeme ihned. Na Arkonu II

budeme blíž k počítačovému Regentovi."

Přikývl jsem. Neměl jsem jinou volbu než kompromis.

Odstartovali jsme o dvě hodiny později s IRONDUKE. Dělal mi vysloveně dobře, že jsem zase mezi lidmi. Když jsme vzlétli do mezihvězdného prostoru, stál jsem ve velínu vedle Perryho Rhodana.

Svět obchodu a průmyslu se zcvrkł. Velitel IRONDUKE Jefe Claudrin rozuměl svému oboru. Řítil se těsně při horkém slunci Arkonu, ale Rhodan neřekl ani slovo. Přemýšlel jsem o geniálně seřazené soustavě Arkonu. Mé tři nejdůležitější planety kroužily po stejné oběžné dráze. Aspoň něco, co Pozemšťané zatím ještě nedokázali zařídit... Aspoň něco, nač jsem pořád ještě mohl být hrdý...

Rhodanův hlas mě vytrhl ze zamyšlení. Stál před mikrofonem palubního rozhlasu: „Pozor, všem! Odložit uniformy, odhalit horní polovinu těla. Pro strojovnu - ukončit zrychlení, přejít do volného pádu. Klimatická centrála - nechat teploty klesnout na mínus dva stupně Celsia. Hodnotu udržet deset minut, pak vrátit na normální teplotu. Provést...!"

Nikdo se neptal na smysl tohoto opatření. Pro Pozemšťany bylo samozřejmé, že zavlečené výtrusy zničí chladem. Byl to jednoduchý, ale velmi účinný prostředek.

Deset minut jsem mrzl v tenké uniformě. Gucky byl jedinou bytostí na palubě, která zimu vychutnávala. Když potom atmosféra na lodi nevykazovala žádné aktivní výtrusy, na monitorech se objevil Arkon III.

Přijaly nás tři Regentovy superobří křižníky. Všimli jsme si, že mají vystrčená paprsková děla. Rhodan přimhouřil oči a zaskřípal zuby.

Copak se Regent zbláznil a chtěl nás přivítat palbou? Zavolal jsem mu a požadoval jsem stažení strážních jednotek.

„Regent pro Jeho Vznešenost," ozvalo se kovově drsně z mikrоререduktorů. „Tady speciální pojistka A- 1 . Vinou existence cizích bytostí na Arkonu II vstupuje v platnost ochranný program Teton. Mám za úkol doprovázet i autorizované osobnosti. Konec."

Bully na mě překvapeně pohlédl a pak vykřikl: „Cizí bytosti? Copak Regentovi přeskočilo?"

„On má na mysli výtrusy," namítl Rhodan. „Zdá se mi, starý příteli, ze je nejvyšší čas, abychom něco podnikli s Regentovými nesmyslnými bezpečnostními pojistkami. Regent by přece měl umět rozlišovat mezi živými bytostmi a rostlinnými výtrusy."

Na to jsem mu nic neřekl, ale zbledl jsem a to se nedalo skrýt. Bylo zapotřebí Regenta opravit? Přeprogramovat? Jak dlouho mohl tak složitý počítač vydržet bez závad?

Vědeckotechnické výsledky Pozemšťanů mě už víckrát zaskočily, ale tentokrát jsem už začal věřit na zázraky. Psali jsme 24. září 2104 pozemského času. Ještě před sto čtyřiceti lety si Pozemšťané neuměli představit, jak vlastně asi může vypadat let rychlostí světla. Brzy však přistáli na Měsíci: Perry Rhodan tam našel mé dva ztroskotané krajany, převzal jejich vědomosti a začal na nich stavět. A teď už bylo častokrát mnohé obráceně než dřív. Ale znovu se některé z těch jejich starých krámů hodily.

„Co jste to támhle postavili?" zeptal jsem se Rhodana v helmové vysílačce, když jsme vystoupili z IRONDUKE do volného prostoru.

„Hyperkomový radioteleskop," odpověděl mi. „Hezké, že? Více než sto let stará mašinka."

Přikývl jsem.

„Chceš k ní letět?" zeptal se Rhodan.

„Ano."

Chtěl jsem k té stanici „letět". Zapnul jsem pulzátor, odrazil se od povrchu lodi a plul volným prostorem jenom ve skafandru.

Tímto způsobem jsme se dostali až ke vstupu na hyperkomovou stanici. Velín byl vybudován v bývalé strojovně. Všude kolem pracovaly astrofyzikální a astronomické počítače. Všechny byly propojené se směrovou anténou.

„Posaďte se, pane," vyzval mě šéf základny jménem Teitsch. „Lip pak budete moci pozorovat."

Odložil jsem nepohodlný skafandr. Na jazyku mě pálila otázka, ale nechtěl jsem vypadat, že se neumím ovládat. Rhodan se usmíval. Pochopitelně že tušil, jak jsem nervózní.

Dva dny po našem přiletu na Arkon II Regent vydal požadované výsledky. Měl zjistit, odkud přišly potvrzující impulzy.

Nedokázal najít stanoviště vysílačky. Nevěděl, s jakou energií

byly impulzy vyslány, a tak se mu nepodařilo zjistit vzdálenost.

Nicméně znali jsme aspoň směr.

Už čtrnáct dní standardního času na něj byly namířeny všechny teleskopy. Vysílačka se musela nacházet někde za hranicemi naší Mléčné dráhy. Domnívali jsme se, že půjde o velkou kosmickou loď anebo o stacionární plošinu, protože se nám nezdálo pravděpodobné, že by mohlo jít o planetu.

Tím překvapivější bylo vysílání majora Sagho Benita. Tvrdil, že Teitsch objevil dosud neznámé slunce, které se kdysi v pradávnu oddělilo ze svazku Galaxie, aby se hnalo stále hlouběji do propasti vesmíru. Že prý má mít tři planety, což údajně zjistili astrofyzikové.

Vyhodnocení logického sektoru poukazovalo na fakt, že vysílačka s mnohem větší pravděpodobností stojí na planetě, než na vesmírné lodi. Koneckonců jsme hledali mateřskou planetu Stavitelů a ne jejich loď.

Přiletěli jsme sem, abychom se sami přesvědčili. Na poměry na Arkonu II jsme nyní nemohli myslet. Ukazovalo se, že hrozí masová panika. Arkonidané přitom byli mnohem méně nervózní než cizinci, uvěznění na Arkonu II kvůli mému zákazu startu.

Abych zabránil nejhoršímu, zrušil jsem tento zákaz, ovšem postaral jsem se, aby každá z odlétajících lodí byla dezinfikována. Pozemské hlídky si zkontrolovaly, že velitelé lodí zapnuli klimatizace po dobu třiceti minut na mínus deset stupňů Celsia.

„Přestaň snít, příteli," zašeptal Rhodan. „Teitscheho vyprávění je zajímavé."

Probral jsem se ze zamyšlení. V místnosti byla tma. Svítil tam jenom jeden monitor.

Poznávali jsme ostře ohraničený obraz slunce. Šlo o rudé slunce, vzdálené sto padesát tisíc světelných let. Nicméně jakmile je jednou takové slunce zaměřeno, lze už podle jistých analýz soudit, o jaký druh jde. Profesor Teitsch je nazval Outside. Trefné.

„Všechny naše snahy ohledně nalezení jiných hvězdných těles nebo uměle vytvořených předmětů jako kosmických lodí nebo stanic v tomto sektoru byly marné," uzavřel své líčení. „Překročili jsme Regentem požadované hodnoty a pečlivě jsme propátrali okolí té hvězdy, zdůrazňuji, že pečlivě, pánové! Kromě téhle nové hvězdy

tam venku nic není. Lze tudíž zodpovědně tvrdit, že jsme našli stanoviště vysílačky. Outside má tři planety. Jedna z nich by pro vás měla být zajímavá."

„Nechal jste nastavit souřadnice skoku?" zeptal se Rhodan.

„Ano, pane. Ale radil bych letět ke slunci pomocí lineárního pohonu. Vzdálenost je příliš velká. Omyly nelze vyloučit. Bez výkonných speciálních přístrojů je vyloučeno nalézt stanoviště."

Teitsch měl pravdu. Žádná loď nedokázala přeskočit sto padesát tisíc světelných let.

Rhodan mě postrčil. Otočil jsem se.

„Takže?"

„Startujeme, co možná nejdříve."

„Ty máš ale naspěch, Imperátore."

„Neponižuj se titulováním, náčelníku pozemských divochů," odpověděl jsem.

Rhodan vytřeštil oči. Bulky se zachechtal. Rhodan cosi zamumlal a protáhl se.

„Ty se pravděpodobně domníváš, že IRONDUKE je vybavena na dálkové expedice tohoto druhu? Speciální zařízení, elitní jednotky, mutanti, zásoby pitné vody?"

„Jak znám Claudrina, raději by se nechal rozčtvrtit než aby neměl všechno potřebné vybavení. Je to tak, Jefe?"

„Samosebou, pane...", zaduněl hlas obrovitého kapitána, narozeného na planetě Epsal, která měla gravitaci 2,1 g, takže musel mít stále přístroj, který pro něj vyvolával domovskou tíži. Jinak by ztratil svou sílu.

Vstal jsem.

„Pomalu, pomalu," varoval mě Rhodan. Profesor Teitsch přistoupil k nám. Poděkovali jsme mu.

„Doufám jen, že jsem se nedopustil žádných chyb," skromně opáčil.

„Zachytil jste tam nějaké signály? Něco, co by nasvědčovalo, že jde o řízený spojový provoz?"

„Ne, pane, jenom obvyklé impulzy. Na té planetě se nic neděje. Každopádně žádný hyperprovoz."

Informoval jsem Regenta. Mé rozkazy zmobilizovaly mateřskou

flotilu. Lodě Pozemšťanů odstínily nejdůležitější koloniální planety v blízkosti Ml 3. Ale Regent už zase dělal chyby.

Moje lodě například omylem zaútočily na 84. letku křížníku komodora Alfonse Heindla, protože Heindl ještě neznal nové identifikační kódy. Stačil jsem na poslední chvíli zabránit nejhoršímu.

Rhodan ukončil přípravy a jenom poznamenal: „Měl by ses konečně rozhoupat a vložit do Regenta šikovnou atomovou bombu. Já bych se pak postaral o její dálkové odpálení.”

Hleděl jsem do kouta. Perry netušil, jak často jsem si pohrával s podobnou myšlenkou. Podal jsem vysvětlení, které jsem dosud sřežil jako tajemství:

„Příteli, ještě před několika lety by to bylo možné. Ale teď když přijdu k Regentovi, jsem prosvícen, prohledán a střežen. Kolikrát ani nevím, kdo je vlastně Imperátor.”

Když jsem opouštěl velín, vládlo tam stísněné mlčení. Raději jsem přidal do kroku.

„Jen žádný soucit!” říkal jsem si v duchu. „Radši nenávist nebo upřímné přátelství - ale žádný soucit!”

Uprchl jsem do své kajuty. Lidé byli natolik taktní, že mě nerušili. Buněčný aktivátor pracoval silněji než obvykle. Moje

deprese patrně vyvolala rychlejší rozpad buněk, kterému musel zabránit.

Zase jednou jsem se cítil pěkně staře. Měl jsem já, pravěký dinosaur, vůbec právo zasahovat do současnosti a řídit ji?

Dunění Kalupova kompenzátorového konvertoru, zvaného jenom „Kalup”, přehlušilo všechny ostatní zvukové vjemy. Nadsvětelný let se zakládal na kompenzátorovém a reflektorovém poli ze šestidimenzionálních linií. Těleso, které bylo umístěno v kulovitém dutém prostoru Kalupova pole, bylo spolehlivě chráněno před mechanickými a energetickými vlivy Einsteinova prostoru. Tento ochranný „poloprostor” byl objeven Druufy, bytostmi z vedlejšího časoprostoru.

IRONDUKE byla zkratka na svou dobu zázračnou lodí. Rhodan však přitom uměl přiznat, že by jej lidé objevili nejdřív za tisíc let, kdyby nebylo Druufů. ^

Jaký rozdíl proti hyperskokům! Žádná bolest z rematerializace, žádné riziko návratu do normálního prostoru někam, kde by to bylo nemilé, například do slunce! Lineární pohon umožňoval stálý let s cílem před očima.

Pozemšťané zatím tento pohon využívali hlavně na IRONDUKE, protože vlajková loď stále ještě platila víceméně za prototyp lineárního pohonu.

Na monitoru reliéfního zaměřovače zářilo slunce Outside.

Bezděčně jsem se štípl do paže. Pořád ještě jsem si nedokázal zvyknout, že necítím bolest z dematerializace, protože se žádná nevyskytla.

Ale byl tu nepříjemný zvukový efekt - totiž jakési narůstající dunění. Zakryl jsem si dlaněmi uši. Zvuk jako by vycházel přímo ze mě.

Rhodan a důstojníci kráčeli velínem. Obdivoval jsem ty muže! Tak rychle si zvykali na doprovodné efekty všeho druhu, pravděpodobně rychleji než by to dokázal jakýkoliv Arkonidan. Jejich schopnost přizpůsobení byla zkrátka perfektní. Zvláště Perry Rhodan patřil k lidem, kteří si uměli na novou situaci zvyknout okamžitě.

Už dávno se nepodivovali lineárnímu letu. Jednoduše jej využívali.

Rozhlížel jsem se.

Asi příliš okatě.

„Problémy?“ zeptal se mě Rhodan.

„Ne. Nic.“

„Je to ten let, že? V pořádku, hlavně klid. Jsem rád, že můžu trochu zaimponovat arkonidskému náčelníkovi - promiň - arkonidskému vládci.“

Plukovník Claudrin se zasmál. Rhodanova ironie ho pobavila. Musel jsem se aspoň naoko bránit.

„Jsi a zůstaneš divochem. Dokonce prý i opice dokáží řídit kosmickou loď. Kdybys žil v patnáctém století, patrně by se z tebe stal dobyvatel, pirát nebo admirál obchodní flotily.“

„Zvláštní přirovnání na palubě lineární lodi,“ suše podotkl Bully. „Jinak nemáte nic jiného na práci, pánové?“

Vzdálenost od cíle činila už jenom jedenáct set světelných let. Claudrinovy rozkazy nás přinutily si sednout. Loď zpomalovala, pak jsme vyklouzli z Kalupova poloprostoru a letěli už jenom rychlostí světla. Dunění se vystupňovalo až k zavytí, pak nastal klid.

Před námi zářila osamělá hvězda.

„Porada před akcí," oznamoval Rhodanův hlas z reproduktorů. „Důstojníci a poddůstojníci se sejdou za deset minut v jídelně. Mužstvo bude naslouchat. Přijde i vědecký tým. Konec."

Profesor Kalup se nacházel ve velínu. Zrudl a opravil Rhodana: „Prosíme i vědecký tým, aby byl tak laskav a přišel."

Rhodan nepohnul ani brvou. Suše řekl do mikrofonu: „Slyšeli jste požadavky našeho nadčlověka. Dobrá, prosím tedy velectené pány. Ještě něco, mladý muži?"

„Vyprošuji si takové oslovení!" zaječel cholerický vědec.

„Jak to? Vždyť váš pradědeček by mohl být mým synem nebo dokonce vnukem."

„Klídek, Kalupíčku," ozval se Bully. „To se týká i mě. Když jsme v roce 1971 odstartovali k Měsíci, vaše prababička mi dala dvacet růžovejch karafiátů. Byly jí tenkrát čtyři roky, byla hrozně roztomilá, měla krásný šatičky z organtýnu a říkala mi strýčku. Co vlastně chcete?"

„To je drzost!"

Vědec se otočil a odsupěl. Ale stačili jsme si ještě všimnout, že se ve výťahu rozchechtal. Arno Kalup byl zkrátka podivín.

Podíval jsem se na hodinky, pak na monitor. IRONDUKE otáčela. Nyní jsme tedy byli v soustavě, kterou před námi nenavštívil žádný člověk a žádný Arkonidan. Profesor Teitsch odvedl dobrou práci. Pozemšťané opravdu uměli, to se nedalo nic dělat. Kdybych měl místo milionu Arkonidanů milion lidí jako byli Rhodan, Teitsch nebo Kalup, klidně bych se mohl svého imperátorského místa vzdát.

Porada byla krátká, ale přesto obsažná. Rhodan nemusel kalkulovat s časem na rozmyšlenou, mohl klidně vydávat rozkazy a věděl, že budou provedeny. V jeho flotile se nenašel nikdo, kdo by okamžitě nepochopil, co se děje.

Pozemšťané mě pořád znovu fascinovali. Měl jsem sice obrovskou robotskou flotilu, ale ani kvantita nedokáže nahradit

kvalitu. Tohle totiž byli budoucí vládci Galaxie. Pro Arkon a pro můj národ nemohlo být nic lepšího, než že nám budou Pozemšťané pomáhat.

„Perry, znáš ten příběh o malicherném lakomci, který se krátce před smrtí poprvé šťastně usmál?“

„Ne.“

„Znal jsem takového muže. Už je to dávno. Jeho dědicové se hádali u jeho smrtelného lože. Jenom jeden mu otřel pot z čela a říkal konejšivá slova. Malicherný muž mu chtěl dát zlato a moc, protože za celý život nenašel nikoho, kdo by mu zadarmo podal vodu. Ale onen muž odmítl. Malicherný se usmál. Poznal, jak nedůležité byly věci, které dosud považoval za nezbytné a které bránil s mečem v ruce. Dospěl k poznání, rozumíš? Udělal konečnou čáru. Jeho nový život začal v okamžiku jeho smrti.“

Lidé se na mě vážně zadívali. Něco tušili.

„Tys byl ten dobrý muž, Atlane?“

„Ano!“

„A kdo byl ten lakomec? Kdo bojoval s mečem v ruce a zapomněl přitom na lásku k bližnímu?“

„Jeden císař svaté římské říše národa německého. Jméno není důležité.“

Rhodan si zhluboka oddechl.

„Cos tím chtěl naznačit?“

Znovu jsem se usmál.

„Později, malý barbare. K něčemu jsem se rozhodl. Nevím jak - ale je to nezvratné rozhodnutí. Atlan z rodu Gonozalů není žvanil.“

„To jsou slova jako od vikingského knížete," řekl Bully.

„Taky jsem jedním z nich býval," vysvětloval jsem. „Pozemští vědci dodnes nevěří, že Vikingové už za časů Karla Velikého uměli křižovat na moři a plout proti větru. V bahně jednoho severního fjordu leží dokonce pohřbena parní loď. Postavena byla v roce 802 před Kristem. Co vy víte o svých vlastních dějinách?“

Málem jsem sabotoval poradu. Rhodan musel pozvednout hlas, aby udržel diskusi ve správných kolejích.

„Později, příteli," usmál se chápavě. „Taky si to rád poslechnu... Ale copak je, Claudrine? Lesknou se vám oči?“

„Tohle mě umí nadchnout víc než vesmírné plavby, pane," odpověděl Epsaleran. „Velký Jupiter! Plachetnice! Jak to zní! Je z toho cítit slaná voda... Skřípání dřevěných stěžňů, vůně moře a..."

„... a já zase cítím bolest slepýho střeva, zkaženého zubu nebo podobných věcí, na který chudáci námořníci chcípali. Nebo na tu špínu, co všude na lodích vládla... Jen se zeptejte Allana, plukovníku!" namítl Bully.

Rozesmál jsem se. Ano - tak to bylo!

„Smím se vrátit k tématu?" zeptal se Rhodan a když se muži uklidnili, pokračoval: „Rekapituluji. Začneme s vnější planetou. Dálkové analýzy probíhají. Pravděpodobně půjde o plynového obra. Odhaduji, že svět Stavitelů bude na čísle dvě. Činnost obou automatických lodí svědčí o tom, že se vymanily z kontroly. Ztracená Sklizňová loď tuto teorii jen potvrzuje. Pravděpodobně na nás čekají překvapení. Technika Stavitelů je neuvěřitelně zajímavá, ale informací máme málo. Formulace robota Výsevné lodi jsou neprůhledné."

Profesor Kalup si významně odkašlal.

Rhodan se na něj káravě podíval a pak pokračoval: „Nejdřív přejdeme na oběžnou dráhu z pólu na pól. Útoků si budeme všímat, pouze budou-li nám nebezpečné. Pokud bychom měli být znovu omámeni, musí se IRONDUKE sama rychle dostat ze zóny ohrožení. To jsou základní instrukce. Hlídejte si každý své. Nějaké otázky?"

Nikdo se na nic neptal. Rhodan ukončil debatu a vrátil se do velínu. Křižník pokračoval v objevné cestě.

Planeta číslo tři byla podle předpokladů životu nebezpečným plynovým obrem. Materiální zaměřovače to potvrdily. Zkušenost kázala, že na takových planetách nežily žádné inteligentní bytosti. Primitivní formy života byly možné, ale tím to také končilo.

Číslo jedna bylo nablízku. Druhá planeta se schovávala za rudým sluncem. Takže jsme nejprve letěli k první planetě. Její povrch byl ze žhavé lávy. Ani tady nebyl život.

Rhodan zastavil let a ještě jednou si vyžádal hlášení o pohotovosti každé stanice. Cítil jsem jeho neklid. Předě mnou svou nervozitu neschoval.

Vzpomínal jsem na výroky Výsevné lodi. Byla to kybernetická

jednotka, celek - vysoce specializovaný a složitý.

U takových konstrukcí bývaly chyby na denním pořádku. Na otázku, proč Stavitelé nevystavovali, aby někde jinde vyseli svůj mech a žili v lepších podmínkách, přišla odpověď: „Nevystavovali - oni jsou!”

Co si pod tím měl člověk představit? Co znamenalo ono „jsou?”

Viděno z jiné perspektivy bylo jasné, že Scout i Výsevná loď jednaly nesmyslně. Vysévání mechu bylo nelogické, když se ztratila Sklizňová loď.

Co to znamenalo?

Můj extramozek mi sděloval, že se Stavitelé zbavili defektních lodí a vyslali jiné jednotky stejné konstrukce.

Tohle řešení vypadalo docela rozumně za předpokladu, že Stavitelé přece jen neobydleli jinou, vhodnější planetu. Protože ta jejich chladla...

To všechno byly faktory, se kterými jsme museli počítat. Informace velkého robota lodi byly takřka nepoužitelné.

Naše zaměřovači stanice byly obsazeny dvojmo. Ovšem pořád ještě jsme nezachytili žádné cizí impulzy. ^ „Asi zdegenerovali," nahlas přemýšlel Bully. Stroje duněly. Řítily jsme se ke slunci, ale minuli jsme je a před námi se vynořila druhá planeta soustavy. Přesto však trvalo ještě dvě hodiny než jsme se k ní dostali blíž. Celou tu dobu ji naše přístroje studovaly.

Druhá planeta pak už pro nás neměla žádné klimatické, atmosférické nebo geografické tajemství, ačkoliv jsme na ni ještě nevstoupili.

Nebyla tam žádná moře, gravitace se blížila zemské tíži, rotace dosahovala 14 hodin, teploty se pohybovaly kolem nuly...

IRONDUKE se zastavila tři sta kilometrů od planety. Let skončil. Nyní začaly pracovat teleskopy a reliéfové zaměřovače. Potvrdily se dálkové analýzy.

Objevíli jsme rozlehlé pouštní oblasti, jejichž hnědorudá barva svědčila o pokročilé oxidaci. Planeta připomínala Mars. Táhlé horské hřebeny dosahovaly místy výšky tisíce metrů.

Jednalo se o planetu, jejíž rozklad začal před nejméně jedním stem tisíc let. Možná před miliony let, kdo ví.

Číslo dvě kdysi určitě bývalo živou, plodnou planetou. Nikdo nedokázal říct, proč se vzdálila od slunce...

Když jsem tak stál před monitory a pokoušel se rozlousknout hádanku Stavitelů, spojová centrála vyhlásila poplach.

„Už minutu přijímáme spojové signály, pane!" rozrušeně sděloval šéfspojař. „Normální ultrakrátké vlny. Znaký procházejí jenom slabě, ale nekončí. Je to docela silný provoz, pane."

„Ultrakrátké vlny?" nevěřícně se zeptal Rhodan.

„Ano, pane."

„Jinak nic? Co další impulzy?"

„Žádné nejsou, pane. Planeta má reflektorovou vrstvu. Ultrakrátké vlny lze zachytit. Jednoduché krátké už ne. Frekvence kolísají, ale všechny jsou na UKV. Zdá se, že se tam dole omezují jenom na hovor."

„Zvláštní. Žádné hyperimpulzy? Nemýlíte se?"

„Nemýlím, pane. Jak říkám, na UKV mají hotový superprovoz."

„Pokoušel jste se dešifrovat?"

„Automat běží, pane. Zatím se jednalo jen o skupinky symbolů. Zcela nesrozumitelné."

Rhodan vypnul spojení. Napjatě jsem ho pozoroval. Pak řekl: „Pane Claudrine, připravte loď k boji. Ukážeme neznámým pro jistotu zuby."

IRONDUKE se krátce nato proměnila v mraveniště. Tady se spojovala čínorodost, tradice a nejmodernější technika v celek. Po dvou minutách se začala ozývat hlášení o připravenosti, po třech minutách byli všichni na svých místech. To byly hodnoty, kterých by Arkonidané nikdy nedosáhli. Posádka IRONDUKE jako by se skládala ze samých artistů. Jak se ti muži tak rychle dostali na svá místa?

„Pomalé..., je to pomalé...,“ stěžoval si velitel lodi. „Už. jsem to viděl lip. Až skončíme tuhle akci, připravte se na cvičení..."

Rhodan se usmíval a já byl otřesen.

Nebyl jsem asi tím nejkritičtějším pozorovatelem na palubě.

John Marshall vyčítavě ukázal na můj skafandr. Upravil jsem se. Rhodan dokonce vydal rozkaz zavřít helmy a přepnout na helmové vysílačky.

Pozemšťané byli velmi opatrní.

„No vida!" řekl kdosi.

Zajímal mě smysl tohoto výroku, ale pak jsem taky uviděl - město. Najednou se zjevilo na monitorech.

„Zvětšit!" požadoval Rhodan.

Město zvolna vrůstalo do monitorů. Poznávali jsme nejružnější architektonické prvky. Všechny budovy však měly něco společného: jakoby se skládaly z mříží a stříbřitě se lesknoucích tyčí.

„Hm...," zabručel Rhodan. „Letíme dál. Všechno zaznamenávat. Připravit vyhodnocení."

Obletěli jsme planetu dokola. Divil jsem se, proč Rhodan nevyšle sondy.

Pak zaměřovači hlásili, že objevili létající objekty. Takže jsem pochopil, proč sondy nevyslal. Vyhodnocení mě vyděsilo.

Pod námi se pracovalo s jadernými procesy. Rhodan nehnul ani brvou, když řekl:

„Velmi zvláštní, pánové! Ovládají tu jaderné reakce nebývalé kvality, ale vysílají pouze na ultrakrátkých vlnách. To je jako bychom IRONDUKE vyzbrojili lukem a šípy. Pro pana Alkhera - buďte připraven!"

Naše cílové zaměřovače pracovaly o mikrosekundu rychleji. Rána mnou otřásla. Dunění rozvibrovalo podlahu, ale IRONDUKE včas uhnula před paprskem.

Pod námi, asi sedmdesát kilometrů daleko, explodovalo pět kuželovitých staveb obranné pevnosti jako atomové bomby. Stoupající hřibovitý mrak prokazoval, že proběhla rychlá atomová reakce. Tlaková vlna se přehnala přes plochou krajinu, vyvolala orkán prachu a ničila stavby v okolí.

Nic z toho jsme nepocítili. Deset vteřin před zahájením palby telepat John Marshall vysvětloval, že na tomto světě není žádná živá bytost.

Marshallovy informace byly vždy spolehlivé. On i jeho mutanti se nemýlili. Proto Rhodan přikázal palbu.

Na monitorech nebylo kromě zbytků atomového hříbu nic vidět. Létající objekty zmizely.

Po chvíli se k mému překvapení objevily znovu.

„Nemají živou posádku?" ujišťoval se Rhodan.

Marshall a Gucky opět naslouchali svými nepochopitelnými nadpřirozenými silami. Ženy s námi tentokrát neletěly. Telepatky Išimatsu a Betty Toufryová tu bohužel chyběly.

„Žádný život," odpověděl Marshall. „Na tomto světě nenajdete myslící mozek."

Rhodan se nerozhodně rozhlédl. Bojový křižník se vznášel nad pouští. Na východě se táhl horský hřeben, na jihu leželo město. Bylo největší na planetě, kterou jsem v tuto chvíli pokřtil Mechanica.

Celý povrch jsme pečlivě prohledali. Většina sídlišť byla rozpadlá, ale všude postávaly nebo poletovaly malé robotské lodě. Zdálo se, že poslouchají prastarý program. Každá jednotka oblékala určitý sektor. Občas jsme spatřili několik kulovitých předmětů, ale nikdo si nás nevšímal.

Ani další obranná stanoviště, která jsme našli v blízkosti města, nebyla aktivní. To, které Rhodan právě zničil, bylo jediné, které prozrazovalo stopy mechanické aktivity.

Sděлил jsem Pozemšťanům jak jsem planetu nazval.

„To není špatný," řekl Bully. „Ale co teď? Je to tady na my gusto nějak moc klidný! Ještě jsme zatím ve vzduchu. Radši bych zatím nepřistával."

Rhodan přepnul optiku na přiblížení. Věžovité stavby se přiblížily, byly však neostré.

„Mluvíš mi z duše. Ale přistaneme."

„Cože?"

„Jinak bychom to měli těžké. Zajistíme loď. Pak se děj co děj. Marshall - ještě jednou se vás se vši vážností ptám, jestli na této planetě existuje nějaký organický život."

„Žádný život, pane."

„Potvrzuju," zapíštěl Gucky a dodal: „Jsou to tvrdohlaví roboti, dělaj jenom to, co jim někdo přikázal před tisícema let. Nepřestanou s tím, dokud nezrezavěj. Všechno je tu mechanický... Radši bych ty stroje držel pěkně daleko vod naší lodi."

Spojový provoz na Mechanice dál pokračoval. Bylo jasné, že to jsou naváděcí signály, které roboti poslouchají. Nyní už jsme zachytili vysílání i na dalších frekvencích. Když jsme to zjistili,

začali jsme hledat vysílač. Stanice však byly všude, takže jsme se několikrát zmýlili.

Objevili jsme jej pak spolu s velkým městem.

„Každá robotské jednotka nebo specializovaná pracovní skupina bude patrně řízena svou vlastní stanicí," zamyšleně poznamenal Rhodan.

Přikývl jsem.

„Energetické zaměření na jih od města, vzdálenost sto třiadvacet kilometrů. Řízená jaderná reakce. Pravděpodobně další pevnost, pane."

Rhodan vyslechl hlášení a váhavě sáhl po mikrofonu. Posádka velínu mlčela. Rhodan se znovu zeptal na život. Mutanti opět odmítli tvrzení, že by tu měl nějaký být.

„Zaměřovači - jsme na dohled pevnosti?"

„Ano, pane."

„Zaútočme," radil jsem. „Těch strojů přece nebude žádná škoda."

„Tady fyzikální laboratoř," ozval se matematik Riebsam v interkomu. „Energetický paprsek, který nás minul, pocházel z narkotického děla. Opatrně. Pevnosti patrně pracují s podobnou zbraní, s jakou na nás už jednou zaútočila Výsevná loď."

Hned nato byla objevena třetí pevnost. Ležela na východ od města.

Rhodan vydal další rozkazy. IRONDUKE trochu vystoupala do výšky. Ze vzdálenosti osmdesáti kilometrů byly pevnosti a jejich děla dobře viditelné.

„Zbraňový důstojníku - cíl 192 stupňů. Vidíte?"

„Cíl rozpoznán, pane," odpověděl zkušený Brazo Alkher.

„Pal!"

Sotva to Perry dořekl, loď se znovu zachvěla. Zavřel jsem oslněné oči a pak si přikryl uši. Dole došlo k explozi, ale neslyšeli jsme ji, byla to jenom reflexivní reakce.

Počkali jsme, až odezní tlaková vlna. Neznámé město se zahalilo do mračna zvířeného prachu.

O hodinu později bylo po atomové bouři. Věžovité stavby dál stály na svém místě. Vysílačky pracovaly dál.

Rhodan vzdychl.

„Ted' už vím, že si tento svět vskutku zasluguje jméno Mechanica. Tohle by si žádná živá bytost nenechala líbit. Robotské lodě ještě létají?"

„Startují celé roje. Jiné přistávají. Na obzoru se pohybují podlouhlá tělesa."

„Jinak nic?"

„Nic, pane, docela určitě ne. Nikdo se o nás nezajímá."

Rhodan přešel k monitorům a soustředěně pozoroval okolí lodi. Po chvíli řekl: „Pane Claudrine, přistaňte na úpatí támhletoho pohoří. Sice bude vyčnívat horní pól naší lodi, ale bude to docela dobrý úkryt."

Vrátili jsme se do velínu. IRONDUKE se rozletěla. Na kontrolní obrazovce jsem sledoval Brazo Alkhera. Seděl před ovládacím panelem zbraní, prsty na tlačítkách. V případě nouze by byl schopen v mžiku proměnit Mechanicu v pekelné slunce.

Snášeli jsme se k povrchu planety. Občas se přitom stalo, že s naším energetickým ochranným štítem kolidoval některý z létajících robotů a hned při doteku vzplál a vybuchl.

Nedýchali jsme.

Alkher se ještě více předklonil. Když se po několika minutách nic nestalo, uvolnili jsme se.

Rhodan se nejistě usmál.

„Jestli tohleto není klid před bouří, tak nejsem Rhodan."

„A já spolкну IRONDUKE jako tabletku proti bolení hlavy," stěžoval si Gucky. „Vždyť si nás přece už museli všimnout!"

Přistávací nohy vyjely. Osmisetmetrová loď dosedla. Slunce se sklánělo k obzoru. Začínala krátká noc na planetě Mechanica.

Šli jsme si odpočinout. Ale nemohl jsem usnout. Potřeboval jsem aspoň trochu spánku, noc trvala jenom pět hodin a já dosud nespál ani minutu.

Ztěžka jsem se převracel na speciální matraci. Moje kajuta byla velká, ale příjemně zařízená. Podezřívám Perryho, že mi přenechal svou. To však neměnilo nic na faktu, že jsem nemohl usnout.

Můj logický sektor se pořád dokola hlásil varovnými impulzy a upozorněními. Naše akce zatím probíhala bezvýsledně. Na palubě

IRONDUKE jako by se zapomnělo, proč jsme sem vlastně přiletěli. Nešlo o studium mechanizovaného vesmírného tělesa, rozhodující bylo objevit Sklizňovou loď. Předpokládal jsem, že bude tady. Kde jinde?

Zdálo se, že Stavitelé planety vymřeli, ovšem vše ostatní vypadalo funkčně. Vysílačky, roboti, letouny, obranné pevnosti - všechno pracovalo.

Po hodinovém přemýšlení jsem si myslel, že znám řešení. Bylo totiž možné a pravděpodobné, že Scout a Výsevná loď už nepracovaly podle původního programu. Souřadnice pohybu těchto lodí nebyly na Mechanicu hlášeny, proto nemohla Sklizňová loď startovat. Takže musela být někde tady na mrtvém světě.

Neměl jsem klid. Zlobil jsem se sám na sebe. Přehodil jsem nohy přes okraj lůžka. Rhodan spal vedle. Rozhodl jsem se, že ho vzbudím.

Oblékl jsem se a vykročil jsem k východu. Když jsem chtěl otevřít dveře sousední kajuty, zastyděl jsem se. Jak bych mohl přítele okrást o spánek?

Zaklel jsem v řeči, kterou se mluvilo za Normanů, vrátil jsem se na své lůžko a posadil se. Trhal jsem za klouby prstů a přemýšlel jsem, jakým trikem by bylo možné vyslat Sklizňovou loď na Arkon II, aby zachránila mou planetu.

Museli jsme najít ty správné impulzy...

Nesmysl! odporoval mi můj logický sektor. Zavolej doktora a nech si dát něco na spaní!

Pochopil jsem, že toho mám plné zuby. Soustředil jsem se tedy na cvičení jógy, které jsem si osvojil před léty v Tibetu. Pomohlo to. Uklidnil jsem se.

Vtom jsem nadskočil, protože se z palubních reproduktorů ozval ječivý řev sirén.

Přeběhl jsem po kajutě, klopýtl o stoličku a zřítel se na podlahu.

Vstal jsem, hledal jsem vypínač, abych si rozsvítil, pak jsem sebral ze stolu impulzní paprskomet, zastrčil jej do pouzdra a běžel ke dveřím.

Venku jsem ten řev slyšel ještě zřetelněji.

„Tady velitel, co se děje?“ ozýval se z reproduktorů Claudrinův

hlas.

Kdosi mu odpověděl, ale nebylo rozumět.

„Tady strážní důstojník," ozval se jiný muž. „Strážný z haly rostlin hlásí změnu: veškeré rostliny se uvolnily ze země nebo živné půdy a visí u stropu."

„Zaměření pro velitele," ozval se další muž. „Nad námi roj kulovitých těles. Zaměříme podivné záření. Je neškodné."

Rhodan vyšel z kajuty. Mlčky kolem mě proběhl. Následoval jsem ho s tasenou zbraní v ruce.

Všechny lodě Pozemšťanů měly na palubě něco jako skleníky, ve kterém se pěstovaly užitkové rostliny. Kvůli vitamínům. Čerstvé ovoce bylo nenahraditelné a rostliny se kromě toho staraly o vyváženost umělé atmosféry na palubě.

Mutanti už byli ve skleníku. Teleporteři pochopitelně skočili.

Kdosi se hystericky zasmál. Reginald Bull měl na sobě fialové pyžamo se žlutými motýlky a růžovými čtyřlístky. V ruce svíral těžký paprskomet. Při vši vážnosti situace na něj byl vskutku zábavný pohled.

„Klid!" zvolal Rhodan. Měl jenom kalhoty. Na holé hrudi se mu pohupoval buněčný aktivátor, který se jeho nešťastnému synovi stal osudným.

Strážný skleníku byl bez sebe. Koktal a třásl se. Rostliny ho málem připravily o rozum.

„Seberte se," řekl klidně Rhodan. „Co se stalo? Proč jste vyhlásil poplach?"

„Pane - podívejte - sám!"

Skleníky byly tvořeny podlouhlými místnostmi s umělými slunci. Používala se tu půda ze Země. V některých místnostech stály nádoby se živnou tekutinou. Pěstovaly se tu rostliny a dařilo se jim mnohdy lépe než na Zemi.

„Hele! Mně snad přeskočí!" zvolal Bully a ukázal ke stropu.

Já jsem sledoval prázdné záhony.

„Moje karotka!" zvolal vyjevený my sob Gucky. „Moje zlatá karotka! Tahle byla obzvlášť šťavnatá! To je přece úplně nespravedlivý!"

Rhodan mě stáhl zpět. Rostliny byly u stropu a děly se s nimi

podivné věci: roztékaly se a kapaly. Tekly...

„Zaměření pro šéfa - kulovité objekty se vzdalují. Záření slábne - už je téměř nezměřitelné. Konec."

Tušili jsme, co se přihodilo. Rhodan si odkašlal.

„Všimli jste si?" zeptal jsem se. „Když se objevilo to záření, rostliny vystoupaly ke stropu. Když bylo záření nejsilnější, začaly se rozpadat. Ted' už je zase klid. Chcete vědět, co to má znamenat?"

Rhodan taky uměl přemýšlet. Sebral mi slovo.

„Díky. Víme, co si o tom máme myslet. To pochopí dokonce i lidé, Arkonidane."

„Ty impertinentní malý barbare!" křikl jsem naoko zlostně.

Usmál se, přešel k interkomu a vzal do ruky mikrofon: „Plukovníku Claudrine, slyšíte mě?"

„Dokonce vás i vidím, pane. Jsem ve velínu."

„Mám pro vás rozkaz. Kdyby se ještě jednou začaly přibližovat ty kulovité přemety, okamžitě sestřelit! Jsou to sklizňové jednotky."

„Jak prosím?"

„Malé, planetární sklizňové jednotky, které měly v dávných časech za úkol sbírat výtrusy mechu. Je zatím nejasné, proč se o to nadále pokoušejí. Poslední Stavitelé patrně nechali věci tak, jak byly původně. Takže sklizňové lodě dál létají, dokud se jednoho dne nezřítí. Je to jasné?"

„Vůbec ne," odporoval Epsaleran. „Co naše rostliny?"

„Moje karotky!" ozval se Gucky.

„Tiše, poručíku!" okřikl ho Rhodan. „Slyšíte, Jefe? To neznámé, neškodné záření patrně působí na rostliny jako magnet na železo. Ted' už aspoň víme, jakým způsobem jsou výtrusy sbírány. Jsou jednoduše nasávány, pomocí nějaké frekvence zpraškovány a posléze proměněny do tekuté podoby."

„Já myslel, že Stavitelé neměli trávící ústrojí?"

„Extrakt se patrně sušil a vdechoval podle potřeby. Neptejte se mě na věci, které neznám. Každopádně asi vím, co tu pohledávaly ty stroje."

Sice jsem o jeho domněnce zapochyboval, ale nechal jsem to být. Mohl mít pravdu. Botanici mezitím prozkoumali i ostatní haly skleníku. Protivník neušetřil žádnou z rostlin.

Zamyšleně jsme nastupovali do antigravového výtahu a nechali se vynést nahoru na chodbu mezi kajutami. Už tam čekal profesor Kalup. Byl pečlivě oblečen, vzal si na to čas.

„Budu se zabývat tím jejich sacím polem," sliboval. „Něco vás napadá?"

„Nemám tušení, profesore," odpověděl jsem mu. „Nebudete to mít lehké."

„Já vím," odpověděl profesor a ušklíbl se.

Rhodan za mnou přišel do kajuty. Lehl si na postel a zkřížil ruce za zátylkem.

„Nemysli si, že jsem zapomněl na tvoje starosti. Jsou to i mé starosti. Pokud bychom se museli vzdát Arkonu II, znamenalo by to velké oslabení nejenom tvé říše. Mělo by to vliv i na život Pozemšťanů. Myslíš si, že Sklizňová loď bude na Mechanice?"

„Asi ji najdeme na některém ze zdejších kosmodromů. Nejdřív musíme hledat hyperkom. Jakmile ho najdeme, musíme se s jeho pomocí pokusit ovlivnit Sklizňovou loď."

„Jistě. A pak?"

Pokrčil jsem rameny.

„Perry, my musíme najít řešení!"

Vstal a protáhl se.

„Pokus se ještě trochu spát. Za hodinu svítá. Pak se uvidí. Pokud je Sklizňová loď stejně velká jako Výsevná loď, neměl by to být problém."

Kývl na mě a šel.

Nad námi přelétly stíhačky druhé skupiny. Sedmadvacet strojů, každý se zabudovaným impulzním dělem. Útočily proti roji robotských lodí.

Jednalo se o známé kulovité konstrukce, které se dvacet minut poté, co jsme opustili palubu, vynořily na obzoru. My samotní jsme stáli na horském hřebenu vedle průzkumných člunů, se kterými jsme sem přiletěli. Za námi stály dva čluny komanda. Jiné pátrací skupiny prozkoumávaly obranná stanoviště protivníka. Rhodan chtěl údaje o narkotické zbrani. Specialisté z komanda dostali za úkol jedno takové dělo vymontovat a přinést.

Já jsem s tím nesouhlasil. Po rozednění jsme na palubě Gazely

obletěli město. Velký křižník typu státního letounu jsme neobjevili, přestože jsme nasadili všechny zaměřovači přístroje.

Energetické zaměřovače prozrazovaly, že nejméně na třech místech pracují atomové reaktory. Nikde jsme však neobjevili Sklízňovou loď.

Vrátili jsme se a dohodli se, že se pokusíme prorazit na palubě létajících tanků. Šlo o vylepšenou, vyzbrojenou verzi průzkumných Shiftů.

Vyrazili jsme na cestu. Zůstali jsme ve stálém spojení s IRONDUKE.

Rhodan přimhouřenýma očima sledoval oblohu. Měli jsme teplé kombinézy a vysílací sluchátka. Vzduch se dal dobře dýchat. IRONDUKE se do bojů stíhaček s místními roboty a loděmi nemíchala. Ve vysílačkách jsme naslouchali dorozumívání mezi piloty.

Perry se napřímil a oklepal si prach z uniformy. Kolem nás stálo čtyřicet vojáků komanda. Spolu s námi tu byl Gucky, teleporter Ras Čubaj a mutant Wuriu Sengu, který viděl skrz hmotu. Ostatní mutanti zůstali na palubě IRONDUKE.

„Nové roje na severu města," ozval se hlas Jefa Claudrina.

„Cože? Už zase?"

„Nejméně padesát lodí, pane. Máme je na monitorech. Nechcete přejít na palubu? Nevypadá to hezky."

„Snad nám ještě dokážete udržet od těla padesát lodí?"

„Jistě, pane. Moment, právě se mi hlásí matematické oddělení."

Naklonil jsem se. Co se Dr. Riebsam asi tak dozvěděl?

Znovu se ozval Claudrin: „Pane, dešifrování bylo lehké. Stejně skupiny symbolů jako u Scouta. To dokazuje, že jsme na správné planetě!"

„Mluvte k věci. Tak co je?"

„Tady je znění textu: Daruj dobrý čin, nebo tě zničím!"

Plukovník zmlkl.

„To je všechno?"

„Ano, pane. Mám taky vyhodnocení počítače."

„Prosím!"

„IRONDUKE byla robotskými jednotkami zaměněna za

Sklizňovou loď. Zdejší velení nedokáže rozlišit organickou posádku. Byli jsme vyzváni, abychom odevzdali úrodu."

Schoval jsem tvář do dlaní. Moje nejhorší obavy se staly skutečností. Takže Sklizňová loď na Mechanice nestála... Naše cesta sem byla zbytečná.

Claudrin ukončil hlášení.

„Matematické oddělení konstatuje, že tu Sklizňový křižník není a že tu dlouho nebyl. Tím se potvrzuje výpověď Vysévací lodi. Třetí jednotka je skutečně pohřešována. Ještě něco, pane! Zaměřovači nám hlásí energetické sací pole, které se utvořilo jižně od města. Riebsam se domnívá, že někde tam budou jídelny Stavitelů. Sklizňová loď tam rozstříkávala svou sklizeň a Stavitelé tudy prošli a nadechovali se živin."

Už jsem nedokázal skrýt zoufalství. Vše bylo marné! Jak teď zachráníme Arkon II?

Ohlásil se mi logický sektor mého mozku. Pro něj byl tento případ uzavřen.

Okamžitě letět domů, zařídit evakuaci. Arkon II je ztracen.

„Ne!" vykřikl jsem.

Rhodan se otočil. Ostatní Pozemšťané na mě zničeně pohlíželi.

„Tvůj extramozek, Allane?" zeptal se Perry.

Přikývl jsem, nebyl jsem schopen slova. Gucky se ke mně přimáčkkl. Rhodan přemýšlel. Čekali jsme na jeho rozhodnutí. Trvalo to čtvrt hodiny.

Pak se Perry pohnul a když mě oslovil, hlas se mu chvěl: „Mám řešení!" tvrdil. „Seržante Nolinove, přikážte posádce, aby zaujala svá místa. Poletíme zpátky!"

Nekladl jsem otázky. Rhodan o svém nápadu ještě přemýšlel. Arkonidané uměli být trpěliví, když to bylo nutné. O půl hodiny později jsme byli zpět na palubě IRONDUKE a Rhodan se spojil s vědeckým týmem.

Pět člunů IRONDUKE kroužilo nad městem. Jejich záběry byly přenášeny na palubu křižníku. Vybudovali jsme strážní systém. Tři sta mužů přepadlo strážní pevnost. Podařilo se nám získat všechna její zařízení bez poškození. Stačilo jen vypnout přívod energie.

Zbraňoví experti demontovali narkotickou zbraň. Wuriu Sengu

ještě před přepadením pevnosti zjistil, jak agregát funguje.

Profesor Kalup tvrdil, že v brzké době dokáže postavit jeho repliku. Princip už mu byl jasný.

Rhodan stáhl muže z pevnosti na palubu a zaměstnal je svým plánem.

Byl jsem u tohoto Pozemšťana zvyklý na ledacos, ale tentokrát mi vzal řeč. Neustálé útoky robotských lodí mu nevadily. Zatím jsme byli jenom dvakrát nuceni použít těžká děla IRONDUKE. Sestřelili jsme asi osmdesát létajících těles. Vůbec se nedostala k útoku proti nám.

To znovu prokazovalo, jak málo Stavitelé počítali s nepřáteli. Jejich zbraňová technika byla zaostalá. Nevyvinuli víc než narkotická a dezintegrátorová děla.

Proč by to taky dělali? Jejich slunce bylo osamělé. Pravděpodobně se nikdy nesetkali s jinou civilizací. Možná ani nevěřili na její existenci. Tohle byl velmi rozšířený omyl mezi národy vesmíru. I lidé byli kdysi přesvědčeni, že jsou ve vesmíru sami.

Já jsem chtěl zachránit Arkon II. Rhodan cítil mou hořkost, když jsem viděl, jak je na palubu dopravováno narkotické dělo. Jistěže jsem si myslel, že Pozemšťané myslí jen na svoje problémy a ten můj že pomíjejí.

Ale přehlédl jsem přitom, jak horlivě se pracuje v laboratořích. Ultrakrátká vysílání zdejších robotů neutichala. Každých deset minut vysílali stejné signály.

Palubní počítač vytvořil jakýsi slovník signálů z Mechanicy. Znali jsme na dva tisíce pojmů.

Nechápali jsme, proč velení protivníka nezastaví nesmyslné útoky. Počítač kvality arkonidského Regenta by to už dávno udělal.

Naše stíhačky byly neustále v akci.

Specialisté studovali jeden z poškozených kulovitých letounů protivníka. Měřil asi dvacet metrů v průměru, skládal se především ze skladišť a nebyl schopen letu vesmírem.

Zvažovali jsme plán, že naložíme pokud možno co nejvíce těchto letounů, abychom je odvezli na Arkon. Ale zatím to nebylo proveditelné, protože tyhle letouny byly řízeny nám ještě pořád

neznámou stanicí. Trvalo by nám měsíce, než bychom dokázali sběrné letouny navigovat sami.

Porada se konala ve velínu. Dr. Caři Riebsam držel řeč:

„Účelem akce je mimo jiné zastavit ty útoky. Budeme se vydávat za Sklizňovou loď a pomocí jejich symboliky oznámíme, že nemáme na palubě žádný „dobrý čin“. Budeme vysílat na stejné frekvenci, na které nám volali. Zároveň budeme požadovat souřadnice planety, na které byla Sklizňová, loď v činnosti. Tím zjistíme, jestli je nějaké spojení mezi ní a Mechanicou. Využijeme jejich schéma k tomu, abychom zachránili Arkon II. Tyto údaje vyšleme hypervysílačkou na jejich velitelskou stanici, která je musí sdělit Sklizňové lodi.“

Poposedl jsem si. Copak Riebsam zapomněl, že má ve své zprávě pár neznámých? Ale on si klidně pokračoval: „Pokud byla Sklizňová loď nějakou náhodou zničena, pak

to všechno nemá smysl. Ale přesto se musíme pokusit. Mně samotnému by stačilo, kdybych věděl, kde je centrální stanice a které ze symbolů používá. Snad se nám pak podaří zjistit, proč se Sklizňová loď neukázala. Pokud se jedná o chybu v informatice, odstraníme ji.“

„Máte tam příliš mnoho kdyby, doktore,“ namítl jsem.

„Jistě, pane. Jsme teprve na začátku. Uvidíme jak daleko se dostaneme.“

„To je můj plán,“ vysvětloval Rhodan. „Někde musí být chyba. Víme, že volání Výsevné lodi vyvolalo odezvu. Spojení tedy ještě existuje. Chci zjistit, proč si nás tady pletou se Sklizňovou lodí a proč je nezvěstná.“

Diskutovali jsme dvě hodiny. Nakonec jsem souhlasil.

Zahájili jsme přípravu akce.

Ve velínu IRONDUKE nebylo snad ještě nikdy takové ticho jako nyní. Přípravovali jsme se na dlouhé čekání. Naše automatická stanice pořád dokola opakovala volání.

Po čtyřech minutách se ozval přijímač. Zaznamenali jsme jeho signály, odvedli je dál k vyhodnocení a znovu jsme čekali. „Robot nás slyšel,“ konstatoval Rhodan. „Aspoň něco. Doktore, připravte další vysílání. Požadujte souřadnice mechových planet.“

Dešifrování textu se podařilo okamžitě. Na monitoru se ukázal

text. Naklonil jsem se.

„Darovat - darovat - darovat - darovat — darovat. . . !" Měl jsem pocit, že snad zkamením. Na monitoru bylo snad padesátkrát napsáno tohle jedno slovo. Rhodan dýchal tak hlasitě, že mě to rušilo.

„Hlavně klid," řekl. „Ještě není nic ztraceno. Něco tu nesouhlasí. Výzva musí mít smysl. Doktore, odvysílejte další zprávu."

Automat znovu zabzučel. Tentokrát jsme na zprávu čekali déle. Mezitím nám zaměřovači centrála sdělila, že útoky byly zastaveny. Kulovitá tělesa znovu neškodně létala nad pouští.

Dostali jsme další sdělení. Jeho dešifrovaný text se objevil na monitoru:

„Sběrač vypadl, data souhlasí. Darovat - darovat - darovat - darovat-..."

Rhodan se napřímil a podíval se na Kalupa.

„Než něco řeknete, dopřejte mi sluchu."

Kalupův hlas zněl pevně. Všichni se k němu ohlíželi.

„Stanice, která nám volá a která útočila, je jenom planetární centrálou. Nedokáže vyvinout robotskou logiku ve smyslu Regenta. Proto si nás spletla se Sklizňovou lodí. Náš partner je defektní. Ale jedná se o interkosmickou centrálu, která ukládá všechna data a souřadnice. Pokud se nám ji podaří opravit, docílíme toho, co navrhoval Riebsam. Nač ještě čekáme?"

Následující debata byla hektická. Venku se už zase setmělo. Nestarali jsme se o to. Přemýšleli jsme, co udělat.

Nemělo smysl pátrat ve stotisících budov... Dostal jsem tudíž nápad. Obrátil jsem se na Rhodana a řekl jsem: „Pošli jednu Gazelu do vesmíru. Její velitel ať transituje do vzdálenosti jednoho sta světelných let a ať vyšle hypersignál. Použít stejnou hyperfrekvenci. Teď už víme, jak sběrač pracuje. Udělá to znovu. Pak ho snáze zaměříme."

„To je dobrý nápad," řekl Perry. „Majore Krefenbaci, vezměte si G-14 a odstartujte. Profesore, půjde to?"

Kalup se zamračil.

„Za koho mě máte? Samozřejmě, že to půjde!"

Rhodan se s úlevou zasmál. Cítil jsem novou naději, i když

mi vůbec nebylo jasné, jak asi chtějí opravit poruchu té centrální vysílačky, kterou nazvali Sběrač.

Krefenbac pak odstartoval a když jsme zaznamenali otřes prostoru, pochopili jsme, že transitoval.

Po další hodině se ozval hyperkom. Dešifrovali jsme stejný nouzový signál, který před časem odvysílala Výsevná loď. A pak nám málem vyletěly všechny pojistky.

Sběrač odpověděl mocnou vysílací energií. Gazely, rozmístěné ve vesmíru, snadno zaměřily její zdroj. A zanedlouho jsme měli pozici Sběrače.

Nestál v centru města, jak jsme se zprvu domnívali, ale na jeho jižním okraji.

Naše chování připomínalo polní tažení. Rhodan vyslal do akce pět set pozemských robotů typu Phalanx-13. 1 nyní jsem se bavil při pomýšlení, že Pozemšťané velmi rádi používají názvy z historie.

Pohybovali jsme se za řadou pancéřových vozů. Do města jsme přiletěli, přistáli u hyperstanice, obklíčili ji a pak jsme vyrazili.

Momentálně jsme se nacházeli na energetických nárazových polích. Nesla nás ke stanici.

Nikdo proti nám neútočil. Zdálo se, že stanice rezignovala. Město vypadalo jako po vymření. Na kosmodromu vládl naprostý klid.

Měli tu velmi zvláštní architekturu. Marň jsem si představoval, jak asi vypadali Stavitelé, protože jsem nenašel žádná schodiště ani dveře. Všude však vedly široké kovové rampy, které se spirálovitě kroutily při vnějších stěnách.

Ulice mezi budovami byly úzké a pokryté zvětralými kovovými deskami, které pod nárazy pásů vozidel buď praskaly nebo se rozpadaly na prach.

Náš afroterranický specialista Dr. Gorl Nikolate tvrdil, že se zdejší obyvatelstvo patrně vyvinulo z ještěrek. Nebyli by ve vesmíru první...

Město bylo prastaré. Většina technických zařízení vypadala nepoužitelně... Na základě toho jsme vyvíjeli teorii opravitelnosti stanice. Dalo se předpokládat, že Sběrač coby důležitá frakce nebude tolik zasažen rozkladem jako jeho okolí, a že byl patrně stále

udržován v činnosti roboty, ale roboti také podléhali korozi ...

Sběrač byl tudíž bezesporu v ohroženém stavu, ale na druhou stranu bylo otázkou, jak je možné, že tak rychle a silně reagoval na výzvy z vesmíru.

Teorie se kupily. Každý odhadoval a čekal něco jiného.

Rhodan, Bully, Gucky, Čubaj a Sengu seděli v našem vozidle. Velitelem jednotky číslo 1 byl Brazo Alkher.

Zastavili jsme. Telekomové informace potvrzovaly, že i ostatní vozidla dorazila k cíli. Předklonil jsem se. Napravo se objevili bojovní roboti. Čekali jsme. Slunce Outside před chvílí vyšlo. Den na Mechanice bude trvat sedm hodin. Dost času na realizaci našeho plánu.

Rhodan seděl vedle řidiče.

„Zvláštní," řekl. „Je tu ticho jako v hrobě. Wuriu - vidíte něco?"

Otočil jsem se k mutantovi. Díval se na mě jako slepec. Soustředil se a když se soustředil, viděl skrz hmotu.

„Jenom samé stroje, pane," odpověděl pomalu.

„Kde? Přes ulici?"

„Ano, pane. Vypadá to jako obrovské počítačové středisko. Velmi složitě, pane."

„Vidíte roboty? Něco, co se pohybuje?"

„Ne, pane. Všechno stojí."

Rhodan sevřel rty.

„Mám skočit?" zeptal se Gucky.

I Ras Čubaj tázavě vzhlédl. Rhodan však váhavě zavrtěl hlavou.

„Proč? Wuriu vidí jenom přístroje. Pojedeme dál, uvidíme, co se stane."

„Ono se snad něco stane?" zjišťoval jsem, protože jsem začínal být nervózní.

„Já nevím. Pokud je v provozu pouze hyperkomová vysílačka, nemělo by se stát nic..."

„Tady Kalup," zadunělo z reproduktoru. „Mám nové výsledky. Pokud jde o bytosti vyvinuté z ještěrek, pak myslely jenom dvojdimenzionálně. Možná, že vám toto zjištění k něčemu bude. Podle toho jednaly a plánovaly. Všechny bytosti, které se vyvinuly z lezoucích tvorů, přemýšlejí dvoudimenzionálně."

„Dvoudimenzionálně?“ pochyboval Rhodan. „Ovládají třetí dimenzi svými letouny, čtvrtou a pátou kosmickými loděmi. Jak se to slučuje s vaší teorií?“

„To není moje teorie. Došel k ní počítač. Měli byste však rozlišovat mezi nutností a vrozenou potřebou. Dvoudimenzionální myšlení by vysvětlovalo, proč Stavitelé neunikli z nehostinné planety na nějakou lepší. Vyslali roboty. Potřebovali potravu... Prohlédl jste si Výsevnu loď? Většina konstrukcí byla extrémně plochá.“

Podívali jsme se na sebe, až Reginald Bull ztratil trpělivost.

„K čemu ty řeči?“ vypěnil. „Proč nejedeme dál? Však ono se brzy ukáže, co byli Stavitelé zač. Takže?“

Oddech! jsem si. Depresivní nálada byla pryč. Rhodan opět začal vydávat rozkazy. „Pokračujeme podle plánu!“

Náš tank se rozjel. Pomalu jsme projížděli ulicí. Napravo i nalevo se objevovaly naše bojové jednotky. Roboti pochodovali vpředu. Měli zapnuté ochranné štíty. Náš řidič hmatal po přepínači defenzivní automatiky.

„Nechtě toho,“ vyjel na něj Rhodan. „Chci dostat jasné hodnoty. Ochranný štít by rušil.“

„Žádné energetické zaměření,“ hlásil zaměřovač za námi. „Všechny reaktory stojí. Slabé zbytkové záření.“

Zastavili jsme se. Společně s Rhodanem jsem vyskočil ven.

Vozidlo, které bylo pár metrů od nás napravo, se vznášelo ve výšce několika metrů. Vtom jej zahalilo jakési červené mračno. Než nám došlo, že se něco děje, začalo se točit kolem své osy.

O chvíli později už nebylo možné rozpoznat jeho obrysy a nakonec se podobalo irizující spirále...

Posádka krátce vykřikla. Uvnitř vozidla musely zavládnout neskutečné odstředivé síly. Pokud se řidiči nepodařilo včas zapnout neutralizátory, nemohl to nikdo přežít.

Všimli jsme si, že se na nebi zablesklo.

Rhodan dostal stejný nápad jako já. Tasili jsme paprskomety a zahájili jsme palbu proti místu v zemi, ze kterého vycházela ta červená záře. Musel tam být zabudovaný projektor.

Najednou kolem nás propuklo peklo.

Všude kolem se začalo střílet, v zemi se objevovaly krátery,

začalo být horko. Roboti se rozběhli proti obranné linii projektorů a stříleli. Jeden projektor za druhým explodoval.

Naskočil jsem zpět do našeho vozidla. Rhodan mě následoval a zabouchl vstup.

Vrátili jsme se zpátky do bezpečí za ulici.

Chvíli trvalo, než Rhodanův hlas pronikl řevem boje.

„Ticho!“ křikl do mikrofону. Monitory neukazovaly nic než na mnoha místech rozžhavenou zemi a čtyři rozbité bojové roboty.

Zavládlo ticho. Rhodan nikomu nic nevyčítal.

„Kde je posádka S-5? Ohlaste se. S-5, prosím!“

V reproduktorech to cvaklo, ale na odpověď jsme čekali marně. Místo požadované posádky se ozval velitel jiného člunu.

„Atomární exploze ve výšce deseti kilometrů, pane.“

„Kdy?“

„Před dvěma minutami.“

Takže jsme věděli, co se s S-5 stalo. Vůz se roztočil v nejméně pětitisícových obrátkách za vteřinu a pak byl vyvržen. . .

„Díky!“ řekl Rhodan. Oči ho pálily. Věděl jsem, že myslí na své muže. „Pozor všem! Zahájit palbu z dezintegrátorů. Ochranné pole nesmí být přelétnuto. Není jisté, do jaké výšky působí. Počkáme, dokud neprojdou naši roboti. Rozstřílejte prostranství před budovami.“

Dezintegrátory zplynovaly pevnou hmotu. Vybuchlo několik dalších projektorů.

Čekali jsme, až projdou roboti.

„Do útoku!“ nařídil pak Rhodan. „Použijte vstupy. Roboti jdou napřed.“

Našli jsme jednoho opravárenského robota, ale nehýbal se. Profesor Kalup tvrdil, že je v pořádku, ale že mu schází energie.

Dodali jsme mu ji a robot se pohnul. V mžiku se mě pokusil rozkouskovat. Vztyčil se přede mnou jako had a jeho četné paže se mě chopily jako chapadla.

Náš hyperfyzik se bavil. Nechal mě v tom chvíli, a pak se mě snažil vysvobodit. Měl štěstí, protože kdybych byl Pozemšťanem, měl bych všechna žebra polámaná. Díky pevným kostním deskám hrudního koše, které jsme měli my Arkonidané, jsem to odnesl jen

trochou bolesti.

Jenomže technikovi se to nedařilo. Ten pitomý robot vytáhl jakýsi šroubovák a namířil mi jej proti levému rameni. Bůhví, co chtěl dělat!

Hyperfyzik se přestal smát a marně se snažil omezit přívod energie do robota.

Profesor Kalup si sáhl na srdce a omdlel.

Mým zachráncem se stal Gucky. Materializoval vedle mě a pomocí telekinetických sil uvolnil robotovo sevření. Vypadl jsem, ale než jsem dopadl na podlahu, prcek mě měkce zachytil a postavil na nohy.

Zaúpěl jsem, ale také jsem si patřičně oddechl. Robotovy zbytky ležely na podlaze. Gucky použil příliš mnoho mentální síly a rozlomil ho.

„Co to bylo?“ vykřikl Perry a přibíhal z chodby.

Privítal jsem ho zaklením. Pak mu Gucky řekl, co se přihodilo. Já si mezitím prohlížel tělo, jestli nenajdu nějaké zranění. Na několika místech jsem byl mírně popálen, ale jinak to šlo.

Kalup se probral a vzpamatovával se ze šoku. Rychle na všechno zapomněl a věnoval se práci.

„Vidíte nějakou možnost?“ zeptal se ho Rhodan.

Kalup přikývl.

„Máme několik stovek opravárenských robotů. Podle předchozího experimentu lze soudit, že tady pouze chybí energie.

Zároveň jsme zachytili asi čtyřicet nouzových vysílání, která přicházejí od poškozených strojů, jež potřebují opravu. Měli bychom aktivovat roboty a pozorovat je. Nutně nás přivedou k místům, která jsou defektní. Jenom tyhle speciální stroje poznají, kde je třeba opravovat.”

Řešení bylo prosté a vypadalo slibně.

Rhodan hned jednal. Zavolal IRONDUKE. Plukovník Claudrin dostal za úkol obstarat baterie. O necelou hodinu později dorazili technici s bateriemi. Rhodan se se mnou držel zpátky. Vibrace našich buněčných aktivátorů mohly opravárenské roboty iritovat nebo dokonce dráždit, jak se ukázalo v mém případě.

Pět set mužů čekalo s tasenými zbraněmi před cizokrajnými

přístroji. Zaregistrovali jsme celkem sto jedenáct různých typů.

„Pozor, začínají se hýbat," zašeptal Perry.

Ve stanici se kromě robotů nic nepohnulo. Rotační pole 'před budovami bylo zřejmě jedinou ochranou. Útok proti mně mohl být označen pouze za náhodný.

Všimli jsme si, že opravárenští roboti nereagují jednotně. Někteří zůstali bez hnutí ležet, jiní se dali do pohybu. Většinou to vypadalo jako když se plazí. Začínal jsem věřit, že je skutečně postavily nějaké ještěrky.

Pokračovali jsme do dvora. Gucky a Čubaj neustále pátrali po centrální vysílací stanici. Bylo nám jasné, že nemusí zabírat příliš mnoho místa.

Ve vnitřním dvoře jsme pak rozbili náš hlavní stan. Pozorovací komanda sledovala plazivé opravárenské roboty a hlásila nám novinky. Těch hlášení bylo stále víc a víc. Nakonec

jsem zjistili, že začalo pracovat přesně dvaadváct robotů - tolik bylo nouzových volání.

Kalup triumfoval.

„Jasně! A jedna z těch dvaadvácti oprav se týká nás! Už jenom najít Sklizňovou loď."

„Už jenom. . . ," hořce jsem se zasmál. Když se ozval můj extramozek, zmlkl jsem. Kalup něco přehlédl. Rychle jsem se otočil.

Rhodan zbystřil.

„Co je?"

„Opatrně," varoval jsem ho. „Jakmile začne vysílačka pracovat, odvysílá všechna poziční data, která dostala od Výsevné lodi. Pokud Sklizňová loď existuje, bude paličatě zachovávat sled odvysílaných souřadnic. Azgola bude stát někde vzadu... Budeme muset to vysílání přerušit."

„A?" zeptal se Rhodan.

„Pak 'se musíme propojit do databanky. Pozice Azgoly budou na předposledním nebo posledním místě. Potom dovolíme vysílačce, aby poslala pouze data Azgoly. Až se to stane, přeručíme ji."

„Odvážná teorie," poznamenal Kalup, ale oči se mu rozzářily. „Správně, nemáme jinou možnost."

Dunělo to jako by vybuchla bomba. Krycí plechy budovy se

uvolňovaly a padaly k zemi. Způsobovalo to pak zvuky podobné výbuchům.

Energetická stanice se probrala k životu. Hučení agregátů přehlušovalo naše hlasy. Sotva jsme rozuměli vlastním slovům. Energetická stanice tedy znovu začala fungovat. Bylo jen otázkou času, kdy se rozběhnou další stroje. Pokud budou i

ostatní oprávenší roboti pracovat takhle rychle, situace pro nás bude kritická.

Roboti dostávali více energie. Podle toho také zrychlovali. Někteří dokonce přejeli několik našich strážných. Vznikal tu nepřehledný zmatek. To nebylo dobré. Skočil jsem k Perrymu, který seděl u vysílačky a něco křičel.

„Střílejte! Střílejte na všechno, co se hýbe!“ prikazoval.

Na monitorech se všude objevovali ploší roboti. Připomínali brouky, a to nejenom tím, že vylézali ze všech možných děr. Mnozí napadali naše muže.

Na dvou místech se objevily irizující světelné objekty. Pak se rozplynuly a dva naši vojáci zmizeli.

„Rotační pole,“ oznamoval Brazo Alkher. „Nasazují na nás rotační pole!“

Kapitán Nacro, který se narodil na Marsu, se hned pustil do práce. Naši roboti letěli v roji nad prostranstvím. Jako projektily pronikali do budov a jednotlivých sektorů. Dunění impulzních zbraní se mísilo s křikem velitelů.

I my jsme se dostali pod palbu. Ale jeden ze seržantů před naše stanoviště postavil tank, takže jsme byli aspoň trochu chráněni.

O kus dál se opět roztočil jeden z tanků. Seržant Nolinov zároveň vyhlásil poplach: „Sektor VII, ozvěte se! Sektor VII, ozvěte se! Objevují se hypervlny. Na monitoru vidím model Mléčné dráhy. Všude jsou rozesety zelené body! To musejí být zneužitě planety!“

V tu chvíli už jsem stál na nohou. Gucky na mě zamával. Vykročil jsem k němu a vzal ho do náruče. V mžiku jsme společně teleportovali. •

Byli jsme na místě. Před námi se klenula vysoká hala. Rhodan a teleporter Ras Čubaj materializovali vedle mě.

Plocha, kterou jsme při našem průzkumu neodhalili jako

monitor, skutečně zobrazovala Mléčnou dráhu. Venku duněly zbraně. Rozhlíželi jsme se. Část vnější stěny byla uvolněna dezintegrátorem a právě tudy vjížděl pancéřový vůz.

Z výstupu vyskočili Kalup s Riebsamem.

„Opatrně!“ volal na mě Kalup. „Impulzní vysílač už funguje!“

Do místnosti se vříteli naši mechanoroboti. Přinesli dvě vysílačky, které nás spojily s IRONDUKE.

Vytí sílilo. Fungovalo stále víc a víc agregátů. Opravárenské práce se očividně dařily.

Perry se spojil s Claudrinem.

„Zatím ještě žádné hyperimpulzy,“ sděloval nám kapitán IRONDUKE. „Zůstaňte u přístroje. Jakmile něco bude, hned se vám ozvu.“

Kalup se pozorně rozhlížel.

„Vidíte támhle? Ta páka? Pohybuje se mechanicky. Velmi primitivní, řekl bych.“

Taky jsem ji spatřil. Byla dlouhá asi půl metru a odstávala od zdi v úhlu pětáctýřiceti stupňů. Začínal jsem tušit, co má Kalup na mysli. O pár vteřin později jsem pochopil, proč na tu zablokovanou páku tak upřeně zírám.

Vstal jsem a jako náměsíčný jsem vykročil k nejbližšímu opravárenskému robotovi.

„Atlane!“ vykřikl Perry.

„Nechtě ho jít,“ poznamenal Kalup. „Pochopil situaci. Blokovaná páka je kontaktem mezi automatickou vysílačkou a databankou. Claudrine - za okamžik se to rozjede.“

Robot mi stál v cestě. Představoval pro mě značné bezpečnostní riziko. Zničil jsem ho pomocí dezintegrátoru. Rozpadl se na prach.

Pak už jsem stál u páky. Pod ní se utvořila několikacentimetrová vrstva. Udeřil jsem do ní pažbou zbraně. Byla krystalicky tvrdá a pevná, zablokovala přístup ke škvíře a znemožňovala tudíž pohyb páky.

Pocítil jsem zvláštní klid: Pod vrstvou se leskly kontakty. Páka se musela pohnout dolů.

Vytáhl jsem z kapsy kladívko a začal jsem s ním zpracovávat tu vrstvu. Neznámá látka praskala a odletovala ve střepech.

Pak jsem se nadechl, vzal páku do ruky a pohnul s ní dolů. Zapadla a začalo se od ní jiskřit. Padl jsem k zemi a kryl se, protože mi to nad hlavou začalo hvízdát. Opatrně jsem se odplížil zpět.

Do nastalého rámusu se ozval Claudrinův hlas: „Vysílačka vysílá. Jednotlivé symboly!"

Rhodan tasil zbraň. Našel si cíl. Ale chytil jsem ho za ruku. „Zbláznil ses?"

„Moment, Claudrine, slyšíte mě? Co jste to říkal? Přijímáte jenom jednotlivý symbol? Pořád stejný? Nebo skupiny symbolů?"

„Ne, jenom ten jeden impulz."

„Nestřílet, pane," řekl Kalup. „Tohle je řešení! Stanice nejdřív ze všeho zavolá Sklizňovou loď. Počkáme, zatím ještě nevysílá souřadnice. Claudrine, dejte pozor na zprávy z vesmíru. Pokud Sklizňová loď existuje, pak se ohlásí. Zaregistrujte její znamení!"

Rhodan se potil. Než však mohl něco říct, Claudrin se opět ozval: „A máme tady odpověď! Stanoviště vysílačky je nejméně třicet tisíc světelných let odtud. Pravděpodobně se hlásí. Sklizňová loď je připravena na příjem. Já... Lokální vysílačka nyní přepíná. Pozor, přijdou souřadnice!"

Rhodan dostal stejný nápad jako já! Společně jsme se přiřítili k páce a zvedli ji nahoru.

Ted' bylo úkolem našich vědců, aby vytáhli z databanky vysílačky na Mechanice souřadnice Azgoly.

Vypukl boj robota proti robotu. Měli jsme na palubě jenom tisíc bojových strojů. Protivník měl nejméně dvacetinásobnou převahu.

Tři hodiny po nastartování interkosmické centrály se otevřely planetární brány pro mobilní jednotky: byly to děsivé konstrukce, kovové příšery, které pracovaly s rotačními poli a narkotickými děly. Vznikala zoufalá situace.

Naše bojové stroje byly proti nervově paralytickému záření imunní, ovšem reagovaly na rotační pole. . . Až příliš často byli naši roboti zneškodňováni tímto způsobem.

Naše stíhačky chrlily na nepřítelé oheň, ale přesto se vynořovali stále noví a noví protivníci.

Nechtěli jsme riskovat vystavení IRONDUKE narkotickému ostřelování Rotační pole by nám sice neublížilo, ale posádka

nesměla v žádném případě podlehnout ochromení, byť jen na určitou vymezenou dobu.

Rhodan však nechtěl ani startovat. Museli bychom se stáhnout až do mezihvězdného prostoru, což by našim záměrům v žádném případě neprospělo.

Aktivizace opravárenských robotů nám přinesla těžké následky. Začínalo to být velice vážné. Mechanica se bránila. Naše jednotky ustupovaly. Těžké zbraně IRONDUKE nemohly být použity.

Fronta tvořila kruh. Nepřítel nás obkličoval.

Bojovali i mutanti. Teleporteři pomocí svých psychických sil odhazovali těžké stroje nebo je ničili pomocí mikrobomb, které mezi ně na dálku umísťovali.

Ras Čubaj byl při jedné takové akci narkotizován. Gucky ho přinesl zpět na loď a zachránil mu tím život.

Obranná bitva zuřila dva dny pozemského času. Kalup a jeho vědci mezitím vyhodnocovali osm tisíc dat... Byla to zdoluhavá, velice zodpovědná práce. Nemohli jsme si dovolit poslat Sklizňovou loď do horoucích pekel...

Před dvěma hodinami byly oznámeny výsledky. Souřadnice Azgoly nebyly na posledním místě seznamu. Ještě probíhaly další srovnávací testy, ale už bylo jasné, že jsme našli ty pravé údaje.

Při zahájení útoku jsme museli opustit vysílací centrálu, ale dálkové pozorování nám ukázalo, že se odtud stáhl i protivník.

Nechali jsme tam naše speciální přístroje. Dálkové kamery prozrazovaly, že naše stroje nikoho nezajímají. Protivník se soustředil jenom na pohyblivé mechanismy.

Pak přišel do velínu lodi profesor Kalup a podal Perrymu záznam. „Doufám, že je to v pořádku,“ unaveně poznamenal profesor. „Udělalí jsme vše, co bylo v našich silách. Odešlete tuhle skupinku symbolů a počkejte, co se bude dít. Postarejte se ale, aby vysílačka nic jiného neodvysílala. Až se Sklizňová loď rozletí k Azgole, budeme se o ni muset postarat.“

Neobtěžovali jsme ho otázkami. Věděli jsme, že pracoval tvrdě a že nejméně dvě noci nespál.

Komando bylo připraveno. Gucky a Ras Čubaj měli za úkol odnést Perryho a mě do velínu. Raději jsme si oblékli arkonidské

bojové obleky, které nám pomoci gravitačního, deflektorového a energetického pole skýtalý určitý stupeň bezpečí.

Pak nás Gucky popadl za ruce a dematerializovali jsme.

Reaktory ještě běžely. Všude bylo slyšet bzukot, cinkání a jiné pracovní zvuky. Rhodan na nic nečekal a zasunul naprogramovanou disketu. Stroj začal pracovat.

Kontrolní světla oznamovala, že hypervysílačka funguje a reaguje. Vzal jsem za páku a stáhl ji.

To už jsme udělali všechno, co bylo v našich silách.

Chvíli jsme se na to dívali, a pak Rhodan řekl: „Zpátky.”

Teleporteři nás vrátili na palubu IRONDUKE.

Posádka pozorně sledovala práci hypervysílačky. Q několik vteřin později přišla odpověď z hlubin vesmíru. Nejprve jsme zachytili už dobře známé identifikační symboly. Rhodan mezitím povolal všechny naše bojové jednotky zpět na palubu křížníku.

Gucky si zkontroloval dezintegrátor a podíval se na Rhodana.

„Mám?”

Příkývl jsem.

„Znič databanku a hned se vrať zpátky.”

Zmizel ve třípytivé mlze. Po pěti minutách byl zpátky.

„Hotovo. Ta věc už nemá paměť!”

Ochranné štíty IRONDUKE se rozbzučely. Byli jsme napadeni rotačním polem. Claudrin zneklidněl. Ještě se nevrátily všechny naše stíhačky.

Rhodan jednal.

„Velitelům stíhaček! Přerušit vstup na palubu, letět do volného kosmu! Převzmemme vás tam!”

„Rozumíme, pane.”

Naslouchal jsem dunění pohonných agregátů. Lod' se zvedala. Byl to proces, který jsem znal. Nezajímal mě. Raději jsem pozoroval monitory. Nyní bylo nutné získat Sklizňovou lod' do své moci a pokusil se ji povolat nad Arkon II. Akce Mechanica končila. Dunění motorů mě uspávalo. Letěli jsme do volného vesmíru. Ve vzdálenosti padesáti tisíc světelných let plulo hvězdné mračno Mléčné dráhy.

Když se slunce Outside podstatně zmenšilo, vzali jsme na palubu zbylé stíhačky. Piloti byli vyčerpaní. Osmáctyřicet hodin se

nevyspali.

Než jsme přešli na lineární let, posadil se ke mně Rhodan. Taký se zahleděl na monitory.

„Nemůžu si pomoci, ale mám pocit, že nás čeká ještě řada překvapení.“

Unaveně jsem pokrčil rameny. „Budu spokojen, když objevíme Sklizňovou loď. Pro začátek mi to postačí. Jak to vypadá na Arkonu II?“

Perry váhal. Pochopil jsem, že mí Arkonidané tam již patrně trpí nadvýživou.

Usnul jsem přímo ve velínu. Poslední myšlenka patřila mé vlasti. Co jí přinese budoucnost?